УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

2008
вересень

ЧУДОТВОРНА ІКОНА МАТЕРІ БОЖОЇ
у Краснопущанському василіянському монастирі Різдва св. Ів. Хрестителя

Ця ікона є копією Іверської ікони *(Іверія — давня назва Грузії),* яка знаходиться в одному з монастирів на горі Атон (Греція). Згідно з переданням, у IX ст. одна жінка, щоб зберегти ікону від іконоборців, кинула її в море, яку підібрали ченці біля берега неподалік гори Атон.

На основі рішення Духовної комісії єпископ Йосиф Шумлянський Грамотою від 21 вересня 1706 року проголосив Віциньську ікону Пресвятої Богородиці чудотворною. В ході церковної реформи австрійського цісаря Йосифа II Віциньський монастир прилучили до василіянської обителі св. Онуфрія, що у Львові. Пожежа 1846 року дуже знищила монастир, але ікона Матері Божої не постраждала. Після того, як Віциньську чернечу обитель було ліквідовано, ікону Матері Божої було перенесено у Святоонуфріївський монастир.

Лише у 1934 році Віциньську чудотворну ікону відповідно до грамоти митрополита А. Шептицького урочисто перенесено до Краснопущанського монастиря отців Василіян. Щороку тут відбуваються багатолюдні відпусти на храмове свято Різдва св. Івана Хрестителя і всі Богородичні празники.

ЗМІСТ

СЛОВО РЕДАКТОРА 3

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ
НА ВЕРЕСЕНЬ 5
НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ
НА ЖОВТЕНЬ 7

Аріел Алварес ВАЛДЕС
(переклад з іспанської о. Йосафата Андрія КОВАЛЯ, ЧСВВ)
ЧОМУ НОЙ ПРОКЛЯВ СВОГО СИНА,
ЯКИЙ БАЧИВ ЙОГО НАГИМ? 8

ОФІЦІЙНО.
ЗАЯВА ГЕНЕРАЛЬНОЇ КАПІТУЛИ 13
ЗАЯВА УПРАВИ ПРОВІНЦІЇ 14
ОФІЦІЙНА ЗАЯВА ПРОВІНЦІЇ 15

НОВИНИ 16
ЧЕРНЕЧІ СПІЛЬНОТИ І ЧИНИ
БЕРУТЬ СВІЙ ПОЧАТОК ВІД СВЯТИХ ЛЮДЕЙ 18

ВІРНІ УГКЦ НА СВІТОВОМУ ДНІ МОЛОДІ В АВСТРАЛІЇ 20

ПАПА ВЕНЕДИКТ XVI В АВСТРАЛІЇ:
ПРОПОВІДЬ ПІД ЧАС СЛУЖБИ БОЖОЇ 21

ІЄРЕЙСЬКІ СВЯЧЕННЯ
В СОБОРІ СВЯТОГО ЮРА У ЛЬВОВІ 23

СВЯТКУВАННЯ ПРАЗНИКА
СВЯТОГО ВОЛОДИМИРА ВЕЛИКОГО, ПОКРОВИТЕЛЯ
ХЕРСОНСЬКОЇ ВАСИЛІЯНСЬКОЇ ОБИТЕЛІ 25

ФЕСТИВАЛЬ ДУХОВНОЇ ПІСНІ ДЛЯ МОЛОДІ 25

ОПУБЛІКОВАНО
БЛАГОВІСНИК ГЛАВИ УГКЦ ЗА 2007 РІК 26

УКРАЇНУ ВІДВІДАВ ПРЕФЕКТ КОНГРЕГАЦІЇ
ДЛЯ СХІДНИХ ЦЕРКОВ 27

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ
ДО 12 ЗАГАЛЬНОЇ АСАМБЛЕЇ
СИНОДУ ЄПИСКОПІВ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ 29

о. Йосафат ХАЙМИК, ЧСВВ
ХРИСТИЯНСЬКЕ ПОКЛИКАННЯ 30

НЕКРОЛОГ.
БРАТ СЕВАСТІЯН СЕМЕН БАТІГ, ЧСВВ 32

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
ПОВЕРНЕННЯ ДОДОМУ 36

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ 40

XIV МІЖНАРОДНА ПРОЩА ВЕРВИЦІ
ЗА ЄДНІСТЬ ЦЕРКВИ 41

Леся ШТИКАЛО
КРОСВОРД «НАЙ... НАЙ... НАЙБІЛЬШИЙ» 42

Наталія ЛЕХ
МІСІОНАРЧИК. ДВІСЛОВІ 43
ЗАПИТАННЯ 44
НЕ ВБИВАЙ 44
ЩО ЦЕ? 45
ДЯКУЮ 45

Марія БОНЧАКІВСЬКА
ЗВІДКИ СУНИЧКА 46

МИКОЛА МАТВІЙВ-МЕЛЬНИК («Дзвіночок»)
ВЖЕ ЛУНАЄ ВІТРУ СВИСТ 47

Соломія КОРНИЧ
ПРИГОДИ НА КАНІКУЛАХ 49

Соломія КОРНИЧ
КРОСВОРД «ШКІЛЬНИЙ» 50

Ієромонах Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
головний редактор

Слава Ісусу Христу!

Вітаємо всіх школярів та студентів із початком нового навчального року! Такий приємний і веселий відпочинок під час канікул тим і милий серцю, що потім ми повинні повернутися до своїх шкільних лавок, за якими здобуватимемо передовсім знання, але не тільки. Дуже важливою частиною навчання є здобування досвіду і виховання. Саме через працю у школах та вищих навчальних закладах звикаємо до відповідальності! Тим більше, що, як би ми цього не бажали уникнути, час невблаганно збігає, і незабаром ті, які сьогодні сидять за шкільною партою чи в університетській аудиторії, візьмуть на себе відповідальність за суспільство і за державу. Тому кожний початок нового навчального року — одночасно виклик і запрошення: для учнів — з відповідальністю приступити до своїх обов'язків, для дорослих — бути готовими послужити молоді і врешті передати їй свої обов'язки. Довіривши життя і майбутнє...

Бажаємо всім, хто розпочинає цей шкільний рік, сміливості, радості, а найбільше — Божої ласки та опіки Пресвятої Богородиці.

Останні місяці запам'ятаються нам різними подіями: світовим днем католицької молоді у Сіднеї в Австралії, численними прощами і молінням. З іншого боку, найбільше вразила нас військова агресія Росії щодо невеликої кавказької країни Грузії. Остання, поволі здобуваючи демократичні цінності та прямуючи до спільноти розвинутих країн світу, стала на заваді своєму великому північному сусідові, який, як сказав президент Польщі на мітингу у Тбілісі, «показав своє правдиве обличчя, яке ми вже спостерігаємо здавна». Російський імперіалізм вирішив показати свою силу на слабкій державі, але так само серйозно поставив питання щодо ставлення до Росії всього світу, а також стосунків Росії та

України. Хто виправдовує агресію благими гаслами, ніколи не зможе бути гарантом незалежності України. Справді, події у Грузії показали, в якому непевному часі та мінливих обставинах ми живемо. Тому звернімо свої молитви до Бога і Пресвятої — насамперед за душі тих, які загинули в цій безглуздій війні, а також за навернення і щире покаяння всіх, хто винен у її розпалюванні.

Не можемо поминути увагою подію, яка сталася всередині нашої Української Греко-Католицької Церкви. Група осіб, Антонін Догнал, Ричард Спіржик, Роберт Обергаузер та Василь Гітюк, які давніше проголосили себе єпископами УГКЦ, 2 серпня 2008 року оприлюднили лист, у якому повідомили, ніби встановлюють якийсь «новий синод УГКЦ», заперечуючи за діючими єпископами право займати єпископські катедри, на які їх призначив Святіший Отець. Це було б смішно, якби не було так сумно. Церкву, яка так багато перетерпіла під час підпілля і з такими труднощами повертається до звичного церковного життя, займає дедалі сильнішу позицію в суспільстві, черговий раз бажають розколоти. Справа набула в суспільстві, особливо у більших містах Галичини, широкого розголосу, тому ми подаємо нашим читачам офіційну позицію Василіянського Чину щодо згаданих осіб. Особливо тому, що вони видають себе за василіян, а насправді чинять не по-василіянськи і не по-церковному.

Редакція часопису «Місіонар» бажає всім читачам залишатися вірними дітьми Святої Католицької Церкви, не зважати на різні підшепти лукавого, а найбільше молитися за єдність і добробут святої Церкви, в якій ми пізнаватимемо Слово Христове та осягатимемо Царство, обіцяне Христом у Його святій Євангелії.

МІСІОНАР
УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

Заснований у 1897 році
Засновники — Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.

Передплатний індекс — 23959

Адреса редакції:
м. Львів, 79019, вул. Б. Хмельницького, 36
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел/факс: 72-46-94
e-mail: misionar@lviv.farlep.net
URL: www.osbm.in.ua

Підписано до друку 28.08.2008 Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0. Зам.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва
Отців Василіян «Місіонер».
80300, Львівської обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

Передруки і переклади дозволені
за поданням джерела.
Редакція зберігає за собою право
виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

© Журнал "Місіонар", 2008

Головний редактор:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
Редакційна колегія:
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
Віра АРІВ

Літературна редакція:
Богдана ЩУРКО
Дизайн та комп'ютерна верстка:
Микола ЯЦКІВ

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

Ось Серце, що так дуже полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ВЕРЕСЕНЬ

(З благословення Святішого Отця)

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоби християни допомагали тим, хто через війну чи переслідування змушений покинути власну домівку і Батьківщину, захищати й забезпечувати свої права.

МІСІЙНИЙ: Щоби кожна християнська сім'я, вірна святому Таїнству Подружжя, плекала взаємну любов і єдність, стаючи малою євангелізаційною спільнотою, відкритою та чутливою до духовних і матеріальних потреб ближніх.

МІСЦЕВИЙ: Щоб умови в українській армії дозволяли жити повноцінним життям, включаючи його духовну складову та бути прикладом вірності у службі ближнім.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЖОВТЕНЬ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоби Синод Єпископів допоміг душпастирям і богословам, провідникам і катехитам, які проповідують Слово Боже, відважно передавати правди віри в єдності з усією Церквою.

Із 5 до 26 жовтня у Римі проходитиме XII Загальна асамблея Синоду Єпископів Католицької Церкви. Такі сесії періодично скликає Святіший Отець для обговорення проблем Церкви та сучасного суспільства і їхнє рішення є важливим дороговказом для діяльності Святої Церкви. Цьогорічна сесія Синоду проходитиме під гаслом «Слово Боже у житті та післаництві Церкви». Католицька Церква свою силу черпає з глибокого відчуття єдності, яке забезпечує ієрархічний устрій: на чолі Церкви стоїть Святіший Отець, який є знаком єдності для усіх християн-католиків. У різних частинах світу єпископи, які перебувають у єдності зі Святішим Отцем, також забезпечують єдність усіх нас у Вселенській Соборній Церкві. Від витоків єпископи були хранителями Божого Слова, яке вони в ім'я Христове передають усім вірним. Тому Папа і колегія всіх єпископів Католицької Церкви творять Вчительський Уряд Церкви. Всі вірні покликані не тільки прислухатися, але й із повним віданням довіряти офіційному вченню Католицької Церкви, оприлюдненому Вчительським Урядом. Саме сесії Синоду Єпископів є виразниками Божої Волі, яка завжди залишається незмінною, але завжди потребує тлумачення, зрозумілого для сучасних людей. Тому молімося, щоби ця сесія Синоду Єпископів стала правдивим одкровенням Божим і дороговказом для проповідників, священиків і всіх вірних.

МІСІЙНИЙ: Щоби цього місяця, присвяченого місіям, усі християнські спільноти, заохочувані ініціативами «Папських Місійних Справ» та інших організацій, відчували необхідність участі у загальній місії Церкви молитвою, жертвою та конкретною допомогою.

Дуже часто, коли говоримо про місійну діяльність, головну роль відводимо активним місіонерам, які проповідують, ідуть у далекі країни, відкривають людям Боже Слово. Христос звертається до своїх учнів словами: «Ідіть, отже, зробіть учнями всі народи: христячи їх в ім'я Отця, і Сина, і Духа; навчаючи їх берегти все, що я вам заповідав». (Мт. 28, 19). Отож, кожний, хто прийняв Слово Боже і хто хоче бути вірним словам Христовим, повинен віддати свої сили і вміння проповідуванню Христової науки, або, принаймні, за місії щиро вболівати і старатися, за можливості, їх підтримувати і допомагати. Покровителькою місіонерів Свята Церква проголосила святу Терезу від Дитяти Ісуса, яка, як відомо, своє монаше життя провела у закритому монастирі, звідки ніколи не виходила. Але, вболіваючи за місії Церкви, вона завжди палко молилася у тиші своєї монашої келії. А своїми глибокими переживаннями, які подала в автобіографічній повісті, настільки зворушила і підтримала церковну місію, що Церква не мала жодного сумніву, проголошуючи її покровителькою місіонерів. Звичайно, більшість із нас не може присвятити себе специфічній місійній діяльності Церкви. Проте ми можемо насамперед переживати за місії і бажати їм успіху. А це спонукатиме нас до щоденної молитви за місіонерів й усіх, хто у будь-який спосіб причетний до місій. По-друге, місії потребують діяльної і фінансової підтримки. Саме для цього ми можемо створювати різні організації, проводити заходи і так взяти активну участь у місії Церкви. Молімося, щоби якомога більше людей відкрили такі можливості та співпрацювали з Церквою у її післаництві-місії.

МІСЦЕВИЙ: Щоби духовенство, монахи, монахині та всі вірні в Україні були готові виконувати активну місіонерську діяльність не лише в Україні, але й поза її межами, особливо на Сході.

Христос посилав своїх учнів в усі кінці світу голосити Святу Божу Євангелію. Саме тому Христова Церква поширилася по цілому світу. Однак не всі радо приймають Істину, зважаючи також на давні світоглядні та культурні традиції. Варто зазначити, що проти Істини Христової воювали і продовжують воювати могутні державні системи, які стараються знищити не тільки зовнішню структуру Церкви, а й внести сумнів і сум'яття у душі вірних і так знищити Церкву зсередини. Найбільш виразним прикладом є ставлення до Церкви у Радянському Союзі, а в сучасному світі відчутний аналогічний тиск у теперішніх пострадянських державах. Після відродження УГКЦ у Галичині ми відчували радість і захоплення, однак, згідно із закликом Христовим, не сміємо залишитися тільки в нашому регіоні, плекаючи виключно нашу традицію. Навпаки, вірні заклику Христа, мусимо із проповіддю Євангелії рушити до тих, хто ще перебуває під владою темряви, не знаючи або не відаючи Істини Христової. Особливо схід Європи та широкі терени Північної та Середньої Азії, які запізналися з традицією християнського Сходу і чекають на наших місіонерів — монахів і монахинь, священиків. Тому молімося за численні нові покликання до монашого стану, а особливо до місіонерської праці. Також молімося, щоби наша Церква сміливо і активно розвивала місії в Росії, Казахстані, країнах Середньої Азії та всюди, де Христос її покличе.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ЖОВТЕНЬ МУЧЕНИК НАЗАРІЙ (27 ЖОВТНЯ)

Святі мученики Назарій, Гервасій, Протасій і Келсій постраждали за часів царювання імператора Нерона (54-68). Святий Назарій (син християнки Перпетуї та іудея Африкана) народився в Римі. Його охрестив єпископ Лін. Із юних літ святий Назарій вирішив посвятити своє життя проповідуванню Христового вчення і допомозі християнам, які зазнавали утисків. З цією метою він залишає Рим і мандрує до Мілана. Відвідує християн у медіоланській тюрмі. Саме там Назарій познайомився з близнюками Протасієм і Гервасієм. Брати народились у Мілані, в сім'ї багатих римських громадян Віталія та Валерії. Зоставшись сиротами (їхніх батьків замордували за християнську віру), юнаки роздали майно бідним, подарували волю рабам і віддалися посту та молитві. За ісповідання Христа язичники кинули їх до в'язниці. Святий Назарій полюбив близнюків і, як міг, полегшив їхні страждання. За це язичники побили його і вислали з Медіолана. Святий поїхав до Галії і там з успіхом проповідував християнство, навернув багато язичників.

У місті Кімелі він охрестив сина однієї християнки на ім'я Келсій і, виховавши його, одержав вірного учня і сподвижника у місіонерських трудах. За проповідування християнства язичники віддали праведників на розтерзання диким звірям, та ті не торкнулися до святих. Згодом намагалися утопити мучеників у морі, та святі ходили водою, наче сушею. Воїни, які виконували страту, були настільки вражені, що самі прийняли християнство і відпустили святих мучеників. Визволені Назарій та Келсій подалися у Мілан і навідали там у темниці мучеників Гервасія і Протасія. Про це повідомили Нерона. Той наказав обезглавити святих Назарія і Келія. Згодом стратили і святих братів Гервасія і Протасія.

Через багато років, у час правління святого царя Теодозія (408-450), святитель Амвросій, єпископ Медіоланський, за одкровенням з небес, відкрив мощі святих мучеників. Святі мощі, які прославилися через багато зцілень, урочисто перенесли в Медіоланський собор.

ЧОМУ НОЙ ПРОКЛЯВ СВОГО СИНА, ЯКИЙ БАЧИВ ЙОГО НАГИМ?

Аріел Алварес ВАЛДЕС
(переклад з іспанської о. Йосафата Андрія КОВАЛЯ, ЧСВВ)

Нагий через вживання алкоголю

Однією з найбільш дивних біблійних сцен є та, що розповідає, як одного разу Ной пішов спати з причини оп'яніння, а його син, Хам, увійшовши до помешкання батька, побачив його нагим. Внаслідок того Хам одержав жахливе прокляття.

Цей випадок відбувся після всесвітнього потопу, коли Ной та його родина зійшли з ковчегу й осіли на твердій землі. Ось, що каже про це Книга Буття:

«Сини ж Ноя, що вийшли з ковчега, були: Сим, Хам і Яфет. Хам був батько Ханаану. Троє оцих були сини Ноя, і від них заселилася уся земля. Ной почав порати землю і насадив виноградник. Та й випив він вина й упився в своїм наметі так, що й обнажився. Побачив же Хам, родоначальник Ханаану, що батько тілом світить, та й заходився оповідати про те своїм братам на дворі. Тоді взяли Сим і Яфет накривало собі на плечі і, підступивши спинами, прикрили наготу батька свого; обличчя ж їх були обернені від нього, то й не бачили наготи батька. І прокинувся Ной від вина свого та й довідався, що вчинив з ним його підстарший син, і сказав: «Проклятий нехай буде Ханаан! Останнім рабом нехай він буде своїм братам!» Ще й додав: Благословен Господь, Бог Сима! Нехай Ханаан буде рабом його! Нехай поширить Бог Яфета, нехай живе в шатрах Сима! А Ханаан нехай буде рабом їх!» (Бут 8, 18-27).

■ *НОЙ проклинає ХАМА*

Який же то міг бути гріх?

У чому ж був гріх Хама? Чи то такий великий гріх — бачити батька нагого? Чому Біблія зберегла спогад про цю подію? Ці запитання змушують нас підозрювати: за тим оповіданням щось криється, що не можемо спостерегти з першого погляду. Що ж це таке?

Вже на початку є одна цікава деталь. Ной з'являється як землероб, що садить виноградник. Нам спаде на думку запитати: звідки він взяв корінь виноградної лози, якщо потоп знищив будь-які форми життя?

Оповідання про це не говорить, ані не розповідає про подію, яка відбулася до потопу, лише старається за посередництвом тої сцени залишити нам послання, котре гласить: земля була проклятою через гріх Адама і Єви (Бут 3, 17-19). Була безмежною пустинею, що родила лише будяки та колючки. Але тепер води потопу ще раз очистили світ. Це розуміємо завдяки словам, які Бог сказав до Ноя після тої катастрофи: «Доки земля землею, сівба й жнива, холод і спека, літо й зима, день і ніч не перестануть більше бути» (Бут 8, 21-21). Тобто життя у

■ *Всесвітній потоп за часів НОЯ*

світі почало налагоджуватися.

Потоп очищення

Тому-то автор Книги Буття показує Ноя обробляючим виноградну лозу (що є найбільш дорогоцінною та шляхетною з усіх рослин Біблії), не зважаючи, чи то було можливим, чи ні після потопу. Прокляття було анульовано! Бог повернув землі врожайність, дозволив родити не що інше, як виноград. Гнів Божий є короткотривалим.

Ноя, отож, представлено цілком протилежним, інакшим від Адама. Адам зі своїм гріхом призвів до терпіння і безплідності землі. Ной через свою доброту призвів до полегшення та заспокоєння у світі. З тої причини, коли він народився, батько назвав його так («Ной» із єврейської означає «потішити»).

Вчення автора є ясним: коли хтось добрий, як Ной, з'явиться на Землі, вона знову стає доброю.

Прокляття для онука

Звернімося до тлумачення центральної події. Одного разу Ной впився вином зі свого винограднику, та спав нагим у своїм наметі. В той момент зайшов його син Хам, що представляється тут як «батько Ханаану». Чому оповідання наполягає на тому, що він є батько Ханаану (два рази говорить про це, ст. 18-22), коли Хам навіть не мав синів?

У той час, як читаємо далі з оповідання, Хам, «побачивши свого батька нагим», розказав своїм двом братам, що були надворі, які не бачили наготи свого батька. Який же гріх маємо тут? Можливо, брак поваги — бачити свого батька нагим?

І коли Ной пробудився та довідався про все, що сталося, зреагував у несподіваний спосіб. По-перше, кидає жорстоке прокляття, надмірно перебільшене щодо вчинку Хама. По-друге, не проклинає Хама, який був відповідальний за той вчинок, але шле проклін Ханаану. Чому Ной проклинає свого майбутнього онука? Тепер, через заплутаність оповідання, вже не розуміємо нічого.

Заборонено між родичами

Якщо дбайливо проаналізуємо цю історію, побачимо щось, що зможе нам допомогти:

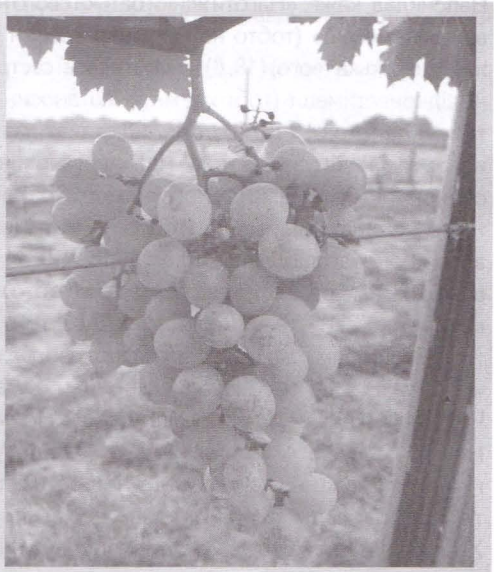

■ *найбільш дорогоцінна та шляхетна з усіх рослин Біблії*

■ прокляття Ханаану

оригінальний текст не каже, що Хам бачив свого батька нагим, лише, що «бачив наготу свого батька», що не є тим самим. І повторює три рази цей вислів. Що, отже, означає в Біблії «бачити наготу»?

Книга Левіт приводить приблизно тридцять разів це речення, і застосовує його, щоби вказати про сексуальні зносини з якоюсь особою. Наприклад, каже: «Наготи жінки батька свого не відкриватимеш» (тобто не матимеш зносин із жінкою батька твого) (18, 8). «Наготи твоєї сестри не відкриватимеш» (тобто не матимеш зносин із твоєю сестрою) (18, 9). «Не відкриватимеш наготи онуки твоєї» (тобто не матимеш зносин з онукою твоєю) (18, 10). «Наготи сестри батька твого не відкриватимеш» (тобто не матимеш зносин зі сестрою батька твого) (18, 12). «Не відкриватимеш наготи невістки твоєї» (тобто не матимеш зносин з невісткою твоєю) (18, 15).

Оскільки Хам бачив «наготу батька свого...», чи не натякає це на сексуальні зносини Хама? Чи йдеться навіть про зносини Хама з Ноєм? Нічого подібного не каже текст; немає тут ніякого посилання на гомосексуальний акт. А те, що двічі чуємо, що «Хам є батьком Ханаану» спонукує нас до думки про іншу річ.

Мова Біблії

З ким, отже, мав зносини Хам? Тут Книга Левіт знову нам допомагає. У Біблії нагота чоловіка — це нагота його жінки. Наприклад, нагота батька — це нагота жінки батька. Нагота брата — це нагота жінки брата.

Тому-то говориться: «Не відкриватимеш наготи брата твого, тобто його жінки» (18, 14). Або: «Якщо якийсь чоловік сходитиметься з жінкою свого батька, відкриє наготу свого батька»... (20,11). Або також: «Чоловік відкриє наготу брата свого, якщо одружиться з жінкою його» (20,21).

В усякому разі, «нагота» якогось чоловіка є його жінка. Тому-то, повернувшись до нашої історії, те, що Хам «бачив наготу» батька свого Ноя означає, що він мав зносини з жінкою Ноя, тобто зі своєю власною мамою.

Народжений зі соромом

Таким чином прояснюються всі запитання: а)розуміємо, чому Ной, дізнавшись, що сталося, послав прокляття — його син вчинив кровозмішення, що є одним із найбільших гріхів у Біблії; б) розуміємо також, чому Ной не прокляв свого сина Хама, лише онука Ханаана — той народиться як плід кровозмішення; в) розуміємо, чому важливо наполягати, що Хам є батьком Ханаана — намір Хама централізувався у Ханаані, який буде проклятим вже від зачаття, оскільки є плодом гріха.

Після того, як Хам «побачив наготу батька свого», каже Книга Буття, що він «повідомив своїх братів, що були надворі». Це «повідомлення» було, очевидно, запрошенням, щоби вони зробили те ж саме. Але книга пояснює, що вони «не бачили наготи батька свого», лише увійшли в намет спинами та накрили його. Тим показано відмову Сима та Яфета впасти у кровозмішення і пояснено пізніше благословення, яке батько їм дав.

Політична алегорія

Залишається розв'язати останнє запитання. Чому оповідання про якийсь гріх, настільки приватний, як цей, було збережено у Святому Письмі? Лише тому, щоби показати нам зло кровозмішення?

Якщо звернемо увагу на кінцеві слова оповідання, тобто на прокляття та благословення Ноя (ст. 25-27), побачимо, що то не є простий сімейний випадок, а велика політична алегорія.

Тому-то головними персонажами історії є три сини Ноя: Сим, Хам (зі своїм майбутнім сином Ханааном) і Яфет. І кого символізують три брати? Як вважали євреї, Сим був предком «семітів», тобто їх самих. Ханаан представляв ханаанців, їхніх традиційних ворогів. А Яфет був предком філістейців, народу, що поділяв з ізраїльтянами Обіцяну Землю протягом століть.

Коли Ізраїль зміцнився в Обіцяній Землі (що пізніше звалася Ханаан), переміг її жителів, ханаанців, завоював їх та зробив своїми рабами (Ic Нав 24, 11-13).

Але був один народ, якого вони ніколи не зможуть завоювати, ані підкорити: філістейці. Ці увійшли в Обіцяну Землю майже в той самий час, що й ізраїльтяни, тільки з іншого боку: ізраїльтяни увійшли зі сходу, а філістейці — зі заходу. І там влаштували на березі державу, з якої ніколи не будуть вигнані.

Таємний народ

Ізраїль бачив, як століття в століття не вдавався задум підкорити філістейців. Ці залишалися вільними та сильними і теж підкорювали собі сусідніх ханаанців. І сумнів почав з'являтися у ізраїльтян: чи не їм Бог дав Обіцяну Землю? Чи не їх запевнив у тому, що підкорять інші народи, що там (в Обіцяній Землі) проживали? (Вих 23, 23)? Що сталося із філістейцями? Не мав Бог достатньо сили, щоби виконати цю обіцянку аж до кінця? Це питання найбільше їх хвилювало.

У роздумах, натхненні Богом, знайдуть відповідь. Філістейці залишалися у краю не тому, що Бог не міг їх вигнати, але тому, що така була його воля вже від початку. Бог був згідний з тим, щоби філістейці також закріпилися в одній частині Обіцяної Землі, так, як ізраїльтяни в іншій. Єдине, що мали робити — брати у рабство ханаанян та підкоряти їх собі з причини гріхів, які ті вчинили.

Це оповідання було уміщено з дидактичною метою. Ной пророкує те, що відбудеться пізніше в історії: «Проклятий нехай буде Ханаан (тобто ханааняни)! Останнім рабом нехай він буде своїм братам. Благословен Господь, Бог Сима (тобто Ізраїль)! Нехай Ханаан буде рабом його! Нехай поширить Бог Яфета (тобто філістейців), нехай живе в шатрах Сима! А Ханаан нехай буде рабом їх» (ст. 25-27).

Це оповідання не мало на меті акцентувати на гріху сексуального збочення, але політична алегорія пояснювала ситуацію, в якій перебував Ізраїль: рабство ханаанців та надзвичайно добре життя філістейців.

Дві дочки, які ходять поганими дорогами

Що таке пояснення є правдивим, підтверджує

■ *землі Ханаанські*

інший епізод з Книги Буття: походження моавитян та аммоніїв (19, 30-38). Це були сусідні з Ізаїлем народи, що жили на схід від ріки Йордан. Їх надзвичайно ненавиділи ізраїльтяни. Така ненависть полягала в тому, що часто упродовж історії вони перетинали кордон, щоби завойовувати, обкрадати та чинити всякого роду знущання над єврейським населенням. Коли Навуходоносор знищив святе місто Єрусалим, вони співпрацювали із загарбником, річ, яку євреї ніколи не простять (2 Цар 24, 2).

Така-то була ненависть, що відчували євреї до тих двох народів, що юдейський Закон рішуче забороняв приймати когось з них до вибраною народу аж до десятого покоління. Тобто не лише для моавитян чи аммоніїв, але також кожного, хто мав кого-небудь з них між своїми предками, навіть і дуже віддаленими (Втор 23, 4).

Як же розповідає юдейська традиція походження тих двох народів? Каже, що одного разу дві дочки Лота (племінника Авраама) мали дуже прикрий діалог. Не було чоловіків, з якими могли б одружитися, нещодавно-бо впав вогонь на Содому і Гомору та знищив навколишні міста. Помруть неодружені й без дітей?

Інший п'яний батько

Не могли одружитися, але мали дітей. Тої ночі старша впоїла батька свого та лягла з ним. Наступного дня молодша зробила те ж саме. В той спосіб обидві завагітніли від свого власного батька!

Син старшої звався Моав, і від нього походять всі моавитяни. Син молодшої звався Бен-Аммі, і від нього походять всі аммонії.

Так, за посередництвом тих принизливих та безстидних оповідань, народжених з маленької іскри політичних мотивів, а не з історії, ізраїльтяни «помстилися» своїм зненавидженим ворогам за все те зло, що було їм вчинене.

Як бачимо, це оповідання має дивну схожість до історії Ноя: п'яний батько, кровозмішні зносини, зачатий через них син, ворожий народ, що походить від нього (сина). Два оповідання, отже, були представлені з тою самою метою: пояснити та оправдати політичну ситуацію, котра існувала між євреями та тими народами.

Рабство, з яким боролися

Ми також можемо здобути для себе деяке повчання. Було три брати, народжені в одній родині. Щасливі. Повні прекрасних проектів. Покликані Богом до чогось великого та славного. Але один із них став рабом, а два інші залишилися вільними. Один був підкореним, інші ж стали його власниками. Життя одного з них обернулося на пекло, інших — у багатство. І все з причини гріха.

Вперше Біблія говорить про рабство, найбільш жахливий статус, який вигадала людина. Особа має досвід смерті при житті. Де хтось не може вирішити за себе самого, ані робити того, що любить, ані йти, куди хоче, не має товаришів, ані не може бути щасливим. Лише має одного власника, котрий керує ним; хтось, хто згори вказує, що той повинен робити, хто позбавляє його мрій, відтинає його ілюзії та принижує.

Хоча сьогодні між нами вже не існує більше цього інституту заборони на щоденне життя, з кожним вчиненим нами гріхом ми стаємо щоразу менш вільними, менше власниками нас самих, а більше залежними. З того, що робимо, від зла, яке чинимо, від вад, що їх набуваємо. Досить, що вже не можемо підвести голови, ані подивитися прямо на світ, ані йти, куди бажаємо. Повинні робити те, що просить нас новий власник, якого ми собі набули: гріх.

Ісус каже про нього з усією жорсткістю, без історій між цим: «Хто грішить, раба невільник» (Йо 8, 34). І мусимо Йому вірити.

Тому-то, визволитися від гріха — це вибавитися наверх з якогось важкого ярма, що не дозволяє нам вдовольнятися волею синів Божих. Ісус прийшов, щоби повернути нам цю свободу. Для того, щоб усі люди стали незворушними, як ті брати перед гріхом Хама.

ЗАЯВА ГЕНЕРАЛЬНОЇ КАПІТУЛИ ВАСИЛІЯНСЬКОГО ЧИНУ У СПРАВІ ОТЦІВ ІЛЛІ ДОГНАЛА, МЕТОДІЯ ШПІРЖИКА І МАРКІЯНА ГІТЮКА

Ми, Делегати, які зібралися в Римі на Генеральну Капітулу, наголошуючи, що Василіянський Чин св. Йосафата керується Словом Божим, Кодексом канонів східних Церков, Правилами св. Отця нашого Василія Великого, настановами і прикладом Засновників, св. священномученика Йосафата і блаженної пам'яті митрополита Велямина Рутського, та нашими Правилами, постійно зберігає свою історичну ідентичність та відданість своєму покликанню бути вірними церковному служінню, особливо через обітницю послуху Вселенському Архиєрееві, виходячи з рішень попередньої Капітули, стверджуємо, що: ченці Ілля Догнал, Методій Шпіржик і Маркіян Гітюк через непослух і впертість спричинили згіршення й непорозуміння не тільки в нашому Чині, але й в цілій Церкві; вони створили окрему закриту групу і намагаються своїми свавільними діями на свій лад змінити й підпорядкувати собі наш Чин на основі власних переконань і практик; упродовж тривалого часу вони постійно спричинювали напруження в наших спільнотах і церковних громадах, аж, нарешті, самозванно проголосили себе «єпископами».

Названі ченці 31 березня 2005 року були видалені з Василіянського Чину, але внаслідок апеляції та тривання судового процесу продовжують формально належати до нього; через спричинені ними проблеми, їхня справа на даний час передана компетенції Апостольського Престолу;

Вищезгадані ченці далі вперто продовжують діяти проти Церкви і Василіянського Чину, ставлять під своїми писаннями василіянську позначку «ЧСВВ» та незаконно подають як свою адресу василіянського монастиря в Підгірцях (Монастир ЧСВВ, 80660 Підгірці, Бродівський р-н, Львівська обл., Україна), де є законно призначений Протоігуменом Настоятель василіянської спільноти, до якої жоден зі згаданих ченців — Ілля Догнал, Методій Шпіржик і Маркіян Гітюк — не приписаний.

Василіянський Чин св. Йосафата рішуче відмежовується від поведінки і дій групи отців: Іллі Догнала, Методія Шпіржика і Маркіяна Гітюка та від кожного, хто до неї міг би належати чи її підтримувати; а також від їхніх творів, письмових звернень, скарг, декларацій тощо, опублікованих будь-якими засобами масової інформації чи іншими способами.

Цілковито підтримуючи заяву Глави УГКЦ Блаженнішого Любомира, кардинала Гузара, від 23 березня 2008 року щодо чотирьох отців Іллі Догнала, Методія Шпіржика, Маркіяна Гітюка і Роберта Обергаусера, «яких не можна вважати єпископами Української Греко-Католицької Церкви ... і яких забороняється приймати чи запрошувати до сповнення будь-якого священнодіяння», Капітула закликає усіх якнайтісніше співпрацювати з проводом Церкви для добра всього народу Божого.

Капітула, щиро вболіваючи і шкодуючи з приводу важкого непослуху та інших провин цих ченців, які формально ще належать до василіянської спільноти, молиться, щоби милосердний Господь Духом Святим прихилив їх до розкаяння і щоби вони, усвідомивши свої помилки, навернулися на дорогу спасіння.

Дано в Римі дня 31 липня 2008 р. Б.

Отець Василій КОВБИЧ, ЧСВВ *(Протоархимандрит і Голова Капітули)*, о. Євген РИЧЛАРК, ЧСВВ (*Перший Асистент Голови Капітули)*, о. Теодор ГАЛІЦЬКИЙ, ЧСВВ *(Другий Асистент Голови Капітули)*, о. Мирон ХИМІЙ, ЧСВВ (*Перший Суддя Капітули)*, о. Василь ЦИМБАЛІСТИЙ, ЧСВВ *(Другий Суддя Капітули)*, о. Єфрем КОНЧАК, ЧСВВ *(Секретар Капітули)*.

ЗАЯВА УПРАВИ ПРОВІНЦІЇ

Останніми часами почастішали провокаційні писання о. Іллі Догнала, Методія Шпіржика, Маркіяна Гітюка, які прикриваються іменем і авторитетом Чину, стосовно Церковної влади. Василіянський Чин св. Йосафата щодо цих осіб, які самовільно проголосили себе «єпископами» УГКЦ, висловив свою позицію рішенням Генеральної Капітули від 31.07.2008 р. і рішуче відмежовується від поведінки і дій цієї групи осіб та тих, які б могли б їх підтримувати.

Листи з Підгірців (Листи з УА 16/18), які також розміщені на сайті www.community.org.ua, окрім своєї войовничості (до речі, не проти гріха, а щодо законної церковної влади), бунтівничості й комедійності, мають також обманливий та агітаційний характер, який розрахований на легковірних людей.

Подаємо декларації двох ієромонахів Йосифа Холода і Атанасія Кулинича, яких заочно включено до так званого «нового синоду Єпископів УГКЦ», але які до безглуздого і масштабного діяння вищезгаданої групи отців з Підгірців не мають жодного стосунку. Тут бажане видається за дійсне і використовуються знані імена для обману людей.

ДЕКЛАРАЦІЯ

Я, о. Йосиф Холод, ЧСВВ, оцим заявляю, що не маю ніякого відношення до осіб з Підгорець Іллі Догнала, Методія Шпіржіка, Маркіяна Гітюка, Р. Обергаусера, які проголосили себе єпископами, та їхнією комісією виконавчого нового Синоду УГКЦ.

Про моє призначення єпископом до Жовківської єпархії я довідався з готової брошури (Листи з УА 16/18), яку мені передали, мабуть, отці Ілля Догнал і Методій Шпіржик, оскільки я з ними особисто не знайомий.

Отже, до ніякого «нового синоду» я не належу. Роздумую над заявами глави УГКЦ Любомира Гузара від 23.03.2008, правлячого Жовківсько-Сокальського єпарха Кир Михаїла Колтуна та заявою Генеральної Капітули Василіянського Чину від 31.07.2008. Підтримую позицію Церкви і Чину.

Молюся і буду молитися за мир і добро цілої нашої Церкви.

Монастир св. Юрія
м. Червоноград
8.VIII.2008 р.
о. Йосиф ХОЛОД, ЧСВВ

ДЕКЛАРАЦІЯ

Я, Атанасій Кулинич, ЧСВВ, оцим заявляю, що перебуваю в Чині Св. Василія й ніякого відношення до отців Іллі Догнала, Методія Шпіржіка, Маркіяна Гітюка і Роберта Обергаусера не мав і не маю.

Приблизно тиждень назад до мене звертався через телефон хтось із Підгорецьких отців. Було прохання про зустріч, однак я ще тоді не знав, що мало би бути темою розмови. А вже за пару днів довідався, що я є вписаний до реєстру так званого «нового синоду». Хочу повідомити, що це сталося без мого відома й згоди, на що я певно б не погодився. Оцим також заявляю, що не підтримував і не буду підтримувати будь-яких дій спрямованих на розкол Церкви Христової, а підтримую позицію Церкви й нашого Чину.

8.VIII.2008 р.
м. Луцьк
ієромонах Атанасій КУЛИНИЧ, ЧСВВ

ОФІЦІЙНА ЗАЯВА ПРОВІНЦІЇ ОТЦІВ ВАСИЛІЯН НАЙСВЯТІШОГО СПАСИТЕЛЯ В УКРАЇНІ ПРО СТАВЛЕННЯ ТРЕТЬОГО ВАСИЛІЯНСЬКОГО ЧИНУ ЩОДО ДІЙ ОТЦІВ ДОГНАЛА, СПІРЖИКА І ГІТЮКА

У листі, який після 2 серпня оприлюднила група осіб у складі Антоніна Догнала, Ричарда Спіржика, Василя Гітюка та Роберта Обергаусера про нібито створення так званого «нового синоду УГКЦ», згадано про призначення на різні посади священиків Третього Василіянського Чину та використано офіційну абревіатуру — ЧСВВ. З цього приводу Провінція Отців Василіян Найсвятішого Спасителя в Україні заявляє:

1. Роберт Обергаусер та Патрік Сойка не належать до Третього Василіянського Чину, оскільки ніколи не були прийняті до цієї організації законною владою Василіянського Чину.

2. Третій Чин святого Василія Великого — це мирянська організація, члени якої, згідно зі статутом, практикують в межах своїх можливостей приватні обіти чистоти, убожества і послуху, звершують частину церковного правила, згідно із традицією Василіянського Чину, та беруть участь у духовних заслугах цього Чину

3. Священики, які належать до Третього Чину святого Василія Великого, не являються ченцями-василіянами, Чин не здійснює їхньої формації та вишколу; таким чином вони й далі цілковито і повноцінно належать до своїх єпархій і підлягають послуху тільки своєму законному єпархіяльному єпископові. Використовуючи назву Василіянського Чину або діючи від його імені, роблять це незаконно.

4. Очевидно, група осіб — А. Догнал, Р. Спіржик, В. Гітюк та Р. Обергаусер — бажають використати добре ім'я Василіянського Чину для досягнення своїх амбіційних цілей і тому якомога частіше наголошують, нібито у даній групі є багато василіян. Насправді, такими діями вводять вірних в оману, а Церкві завдають важкої шкоди.

Чин святого Василія Великого заявляє, що мирянський Третій Василіянський Чин не має нічого спільного з діями та заявами А. Догнала, Р. Спіржика, В. Гітюка та Р. Обергаусера, цілковито відкидає їхні погляди, засуджує дії, спрямовані на компрометацію Василіянського Чину та церковної ієрархії та закликає до негайного навернення та покаяння вищеназваних осіб та всіх, що яким-небудь способом їх підтримували чи підтримують.

о. Йоанікій ЧВЕРЕНЧУК, ЧСВВ,
протоігумен
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ,
протоконсультор
о. Йоан РЕГУСЕВИЧ, ЧСВВ,
консультор,
о. Василій МЕНДРУНЬ, ЧСВВ,
консультор,
о. Діонисій ЗАВЕДЮК, ЧСВВ,
секретар

7 липня 2008 р., в осідку Генеральної управи Чину в Римі розпочалася XI Генеральна капітула Василіянського Чину святого Йосафата. Учасниками Капітули були члени Головної управи та Делегати з дев'яти Провінцій Чину. Генеральну капітулу у Василіянському Чині звичайно скликають раз на чотири роки для вибору найвищих урядовців Чину та вирішення найбільш важливих справ, які стосуються цілого Чину або поодиноких його Провінцій.

Головною метою цьогорічної Капітули було осучаснення Конституцій Василіянського Чину святого Йосафата та передання проекту Статуту на затвердження його Апостольським Престолом. Окрім цього, Капітула провела вибори Головних Радників на наступне чотиріччя, перевірила стан Чину та прийняла відповідні постанови. Ще одним завданням Капітули було опрацювання документа про основи виховання у Чині.

Василіянський Чин св. Йосафата є чоловічим міжнародним Чином папського права; він належить до візантійської традиції, а його члени належать до різних Східних Католицьких Церков. У наш час біля 600 членів Чину виконують своє служіння в Аргентинській, Американській, Бразильській, Канадській, Польській, Румунській, Словацькій, Українській, Угорській Провінціях.

■ *кардинал Л. Сандрі на відкритті Капітули ЧСВВ*

■ *після Служби Божої в Базиліці св. Петра*

Провінція Найсвятішого Спасителя в Україні, до якої 1992 року було тимчасово приєднано Закарпатську Провінцію святого Миколая, нараховує близько 300 ченців, які виконують своє служіння у 30 монастирях та резиденціях в Україні, від Покотилівки біля Харкова до Ужгорода, а також за межами України: у Канаді, США, Португалії, Італії, Сербії, Польщі, Литві. Осідок Провінційної управи розташовано у Львові. У с. Крехові на Львівщині діє новіціятський дім, де проходять вишкіл кандидати до чернечого життя, у Брюховичах біля Львова — Василіянський інститут філософсько-богословських студій, де навчається вісімдесят майбутніх священиків.

Представниками від Провінції Найсвятішого Спасителя в Україні на XI Генеральній капітулі в Римі були високопреподобні отці: протоігумен Йоанікій Чверенчук та три делегати, обрані на Капітулі Провінції у лютому 2008 р. — о. Корнилій Яремак, протоконсультор Провінції, о. Климентій Стасів, генеральний директор видавничо-виробничого підприємства «Місіонер», та о. Сергій Крутовський із Золочівського монастиря.

Розпочалася цьогорічна Генеральна капітула духовною відновою, провідна тема якої — актуальність духовної спадщини святого Василія Великого. 8 липня розпочато робочі засідання. На відкриття Капітули прибув кардинал Леонардо Сандрі, Префект Конгрегації Східних Церков, який побажав отцям успішно, з Божою допомогою,

здійснити поставлені завдання. У наступні дні було представлено звіти діяльності Головної управи та поодиноких Провінцій Чину. Делегати Капітули могли ознайомитися з багатогранною діяльністю Чину на різних континентах та оцінити успіхи й недоліки поодиноких ділянок його праці.

12 липня Капітула провела вибори Радників Протоархимандрита на наступне чотиріччя. Генеральними Радниками було обрано: о. Маврикія Попадюка, ЧСВВ, з Провінції Успіння Пресвятої Богородиці в США, який є Першим Радником і виконуватиме обов'язки Генерального Вікарія Чину; о. Йосифа Фуртуну, ЧСВВ, з Провінції Святих Петра і Павла в Румунії; о. Порфирія Підручного, ЧСВВ, з Провінції св. Йосифа у Бразилії; о. Матея Гавриліва, ЧСВВ, з Провінції Найсвятішого Спасителя в Україні.

Наступні тижні було присвячено обговоренню проекту Статуту, а також праці в

■ *учасники XI Генеральної капітули*

■ *у залі засідань Капітули*

утворених Капітулою комісіях. У понеділок, 28 липня, отці відслужили Службу Божу у ватиканській базиліці св. Петра при престолі св. Василія Великого, під яким спочивають мощі св. священномученика Йосафата Кунцевича. У своїй проповіді під час цієї Св. Літургії о. протоархимандрит Василій Ковбич, ЧСВВ, зосередив увагу на постаті святого Йосафата та закликав присутніх ченців призадуматися над тим, як сьогодні наслідувати його приклад. Того самого дня, під час вечірнього пленарного засідання, було схвалено Статут Василіянського Чину святого Йосафата, який у вівторок, 29 липня, передали до Конгрегації Східних Церков для затвердження.

Протягом наступних двох днів під час пленарних засідань було розглянуто напрацювання капітульних комісій, на основі яких прийнято відповідні постанови, які стосуються поточних справ Чину.

31 липня вранці капітульні отці відслужили подячну Святу Літургію. Ввечері відбулося заключне пленарне засідання, під час якого о. протоархимандрит Василій Ковбич, ЧСВВ, Голова Капітули, оголосив про закриття XI Римської Генеральної Капітули Василіянського Чину Святого Йосафата.

ЧЕРНЕЧІ СПІЛЬНОТИ Й ЧИНИ БЕРУТЬ СВІЙ ПОЧАТОК ВІД СВЯТИХ ЛЮДЕЙ

Як ми уже інформували, при Генеральному Осідку Отців Василіян відбулась XI Римська Генеральна Капітула Василіянського Чину Святого Йосафата, яка тривала від 7 до 31 липня 2008 р. До студії Ватиканського Радіо ми запросили Всесвітлішого отця Василія Ковбича, Протоархимандрита Василіянського Чину, який розповів про основні напрацювання Капітули та про актуальний стан Чину. Пропонуємо до вашої уваги це інтерв'ю.

Як уже було згадано, найважливішим завданням останньої Генеральної Капітули було осучаснення Статуту Чину Святого Василія Великого та передання його на затвердження Апостольським Престолом. Отче Протоархимандрите, у чому саме полягає це осучаснення вже існуючих правил?

Останні Конституції нашого Чину, потверджені Апостольським Престолом, це ті, що їх затвердив Папа Пій XII 14 червня 1954 року. Осучаснення їх полягає у пристосуванні до вимог і вказівок Другого Ватиканського Собору, як також у виправленні Конституцій згідно з приписами Кодексу Канонів Східних Церков, який був проголошений 18 жовтня 1990 року і став правосильним 1 жовтня 1991 року. Окрім того, осучаснення полягає і в тому, щоби пристосувати наші Конституції до нової дійсності Чину, який знаходиться в обставинах Церкви і суспільства в країнах східної Європи та на Заході. Коротко, осучаснення наших Конституцій з 1954 року полягає в пристосуванні до церковних навчань і законів та до вимог сучасних обставин.

■ о. Василій Ковбич, ЧСВВ, протоархимандрит

Отче Василію, коли василіянська спільнота відчула, що необхідно внести зміни у вже існуючі та затверджені Римським Престолом Конституції Чину Святого Василія Великого та скільки часу тривала праця над осучасненням попереднього Статуту?

Праця над Конституціями — тобто Статутом — нашого Чину розпочалася 1966 року загальною консультацією Василіянського Чину щодо осучаснення Правил і надзвичайною Генеральною Капітулою від 1 вересня 1969 року. Отже, рахуючи саму працю Капітул, то вона тривала майже 39 років. Василіянська спільнота відчула, що необхідно внести зміни у вже існуючі та затверджені Апостольським Престолом Конституції, зокрема у трьох моментах: після II Ватиканського Собору - 1966 року, після того, як Кодекс Канонів Східних Церков став правосильним — 1 жовтня 1991 року і останніми роками, коли було потрібно прийняти різні важливі рішення, але не було визначеної законодавчої основи. Саме життя примусило нас відчути цю необхідність, бо життя і праця такого великого Чину, як наш, не можуть здійснюватися впорядкованим способом без відповідних Правил.

Окрім праці над Статутом, XI Римська Генеральна Капітула розглянула також важливіші поточні справи Чину та винесла конкретні постанови.

Які першочергові завдання ставить перед

собою Василіянський Чин Святого Йосафата на найближче майбутнє?

Генеральна Капітула прийняла багато важливих рішень. Першочергові завдання на майбутнє — це, насамперед, увести в життя новий Статут негайно після затвердження його Апостольським Престолом, оригінал якого є італійською мовою. Треба подбати про його переклад на українську, англійську, португальську, румунську, угорську та іспанську мови згідно з потребами Провінцій. Необхідно виготовити також і коментар до Статуту. Капітула прийняла важливі рішення щодо виготовлення документа про Основи Виховання у нашому Чині, про нові покликання і їх плекання, як також щодо вишколу наших ченців. Для України, думаю буде цікавим те, що Капітула постановила про віднову Провінції св. Миколая на Закарпатті; це значно полегшить працю Протоігумена Провінції Найсвятішого Спасителя — найбільшої в нашому Чині, бо там, Богу дякувати, нас є багато! Капітула прийняла ще інші важливі рішення щодо нашої видавничої та місійної діяльності, як також в адміністративних питаннях. З Божою допомогою, тепер будемо працювати над виконанням цих постанов з певністю, що це принесе добрі плоди для нашої чернечої спільноти і для всієї Христової Церкви.

Сьогодні Василіянський Чин Святого Йосафата є міжнародним, складається із дев'яти Провінцій, які розташовані в різних державах, на трьох континентах, і його члени належать до різних Церков свого права. Проте він зародився в лоні УГКЦ. Розкажіть, будь ласка, як відбувався процес розширення Чину Святого Василія Великого до актуального стану?

Як знаєте, майже всі чернечі спільноти й Чини беруть свій початок від святих людей. Таким святим основоположником спільного монашого життя був святий Василій Великий, який жив і діяв у 4-му столітті. У своїх Правилах він поставив монаше спільне життя вище від життя самотнього-пустинного і заохотив своїх монахів до активної служби у Христовій Церкві. І на початку 17 століття наш Чин піднімає з занепаду свята людина — волинянин — святий Йосафат Кунцевич, який своєю святістю притягнув до занедбаного монастиря Святої Трійці у Вільнюсі пізнішого митрополита Йосифа Рутського і багато юнаків; і так зародився новий монаший Чин. 1617 року митрополит Рутський скликав першу Капітулу, тобто монаший собор, і на ньому вирішено, що монастирі будуть об'єднані в один Чин, яким керуватиме один головний настоятель, званий протоархимандритом, разом зі своїми радниками. Для цього монашого Чину Рутський уклав Конституції, основані на Правилах св. Василія Великого, в яких було сказано, що василіяни мають дбати не тільки про спасіння власної душі, але й провадити людей до Бога. Він хотів, щоби вони проповідували Слово Боже, вчили у школах, видавали книги, душпастирювали.

1631 року папа Урбан VIII затвердив новий

■ *о. Василій Ковбич, ЧСВВ, у базиліці св. Петра*

устрій Василіянського Чину, який за три століття поширився у таких країнах східної Європи, як Словаччина, Румунія, Угорщина. А між кінцем 19-го і початком 20-го століття, на прохання Ієрархії, василіяни виїхали до Бразилії, Канади, Сполучених Штатів Америки і Аргентини, щоби духовно опікуватися українськими мігрантами. Там вони до сьогодні розвивають свою апостольську діяльність. Хоча Василіянський Чин нечисленний, у порівнянні з великими західними Чинами, бо всього нас тільки 557, та працюємо на славу Божу в 14 країнах світу.

Отче Протоархимандрите, Головний Осідок Василіянського Чину є у Римі, а також кожна Провінція має свою місцеву Управу, тобто Протоігумена та його Раду. Яка роль Генеральної Управи у Римі та Протоігуменів в стосунках з різними ієрархами?

Наш Чин є централізованим, зазвичай кожен монастир належить до якоїсь Провінції, а кожна Провінція, своєю чергою, підпорядкована Головному Настоятелеві та його Раді. Генеральна Управа координує життя і працю Чину, дбає про гармонійний розвиток та братнє співжиття усіх його членів. Провінційні Управи дбають про те саме на рівні Провінцій. Щодо душпастирських справ у василіянських парафіях, то наші ченці зобов'язані слухати, окрім своїх дотичних настоятелів, ще й місцевого єпископа. Душпастирювання повинно бути узгодженим із церковною ієрархією тієї країни, у якій служать наші ченці. Також при заснуванні нового монашого осідку Чин має отримати дозвіл у місцевого єпископа, згідно із нормами Кодексу Канонів Східних Церков. Важко перерахувати усі ділянки співпраці між Чином та ієрархією, але говорячи кількома словами, хочу наголосити, що Василіянський Чин не є окремою Церквою, він є у Вселенській Церкві і діє для добра божого люду, отож завжди намагається гармонійно співпрацювати з пастирями Церкви.

ВІРНІ УГКЦ НА СВІТОВОМУ ДНІ МОЛОДІ В АВСТРАЛІЇ

5 липня з аеропорту «Бориспіль» до Австралії для участі у Світовому дні молоді відлетіла основна група делегації УГКЦ. Її очолив Владика Діонісій Ляхович, Куріяльний єпископ. XXIII Світовий день молоді (World Youth Day) відбудеться 15-20 липня у Сіднеї. Організатори форуму очікували близько 500 000 хлопців і дівчат, з яких не менше 200 000 — з-за кордону.

Серед головних подій, які заплановано для української делегації, були триденна катехизація, яка послужила спеціальним приготуванням до відкриття Світового дня молоді та до спільної молитви зі Святішим Отцем Венедиктом XVI. Для усіх україномовних делегатів катехизацію очолили Владики УГКЦ Діонісій Ляхович, Петро Стасюк, Єпарх для українців-католиків в Австралії, Новій Зеландії та Океанії, і Давид Мотюк, Єпарх Едмонтонський. Із 10 до 14 липня делегація УГКЦ була учасником днів єпархії для українців-католиків у Мельбурні, Австралія.

World Youth Day-2008 став першим австралійським заходом, який відвідав Папа Римський Венедикт XVI. Крім офіційних зустрічей з владою та представниками інших

■ *Світовий день молоді*

конфесій та релігій, Папа очолив Хресну дорогу та зустрівся з групою «важких» підлітків. У неділю, 20 липня, Папа Римський відслужив урочисту Літургію з нагоди XXIII Світового дня молоді. Підчас Світового дня молоді для єпископів, які представляють європейський континент, було заплановано спеціальну зустріч, у якій владики обговорили теперішню релігійну ситуацію. Світовий день молоді було започатковано Папою Іваном Павлом II 1984 року і практикується кожні два-три роки в різних містах світу. Попереднє святкування відбулося у серпні 2005 року в Кельні, Німеччина.

Офіційна Інтернет-адреса Світового дня молоді: http://www.wyd2008.org

ПАПА ВЕНЕДИКТ XVI В АВСТРАЛІЇ: ПРОПОВІДЬ ПІД ЧАС СЛУЖБИ БОЖОЇ З НАГОДИ ЗАВЕРШЕННЯ XXIII ВСЕСВІТНЬОГО ДНЯ МОЛОДІ

У своїй проповіді Папа зупинився над словами першої глави Діянь Апостолів: «Ви приймете силу Святого Духа, що на вас зійде», котрі є гаслом Всесвітнього дня молоді, наголошуючи на тому, що ми вже стали свідками виповнення тієї обітниці. Ісус Христос, сидячи праворуч Свого Отця, зіслав Святого Духа на Апостолів, які зібралися на молитву у світлиці Тайної Вечері. Учні Спасителя, отримавши силу Духа Божого, почали проповідувати Добру Новину про спасіння аж до краю землі. У кожен час і різними мовами Церква далі звіщає ту радісну вістку, велич Господніх діл, і запрошує усі народи та нації до віри, надії і до нового життя у Христі. Далі Святіший Отець підкреслив, що він приїхав до Австралії як наступник святого Апостола Петра, щоби підтримати, скріпити у вірі, допомогти юнакам та дівчатам, які так численно зібралися на Всесвітній день молоді, відкрити свої серця для діяння Святого Духа, для багатства Його дарів. Вселенський Архиєрей запевнив присутніх у своїй молитві за цей великий форум, що з'єднав молодь «із усіх народів, що під небом» (Діяння Апостолів 2, 5), щоби він був немов збір Апостолів разом із Пречистою Дівою Марією, які зібрались у світлиці Тайної Вечері в очікуванні Святого Духа, щоби вогонь Божої любові зійшов на тих хлопців і дівчат, наповняючи їхні серця, об'єднуючи із Господом і його Святою Церквою, вчиняючи із них нових апостолів, які привели б світ до Ісуса.

■ *Папа Венедикт XVI під час прибуття в один із портів Сіднея Bangaroo East Darling Harbour*

Папа наголосив, що слова «ви приймете силу Святого Духа, що на вас зійде» мають особливе значення для тих, які отримали у цей день святу Тайну Миропомазання, які позначені даром Святого Духа. Але також вони скеровані до кожного із нас, до всіх охрищених, до всіх, хто отримав від Святого Духа дар примирення і нового життя у Хрищенні, і до тих, які Його прийняли до своїх сердець як допомогу і провідника у Святій Тайні Миропомазання, та

постійно зростають у Його дарах завдяки Пресвятій Євхаристії. Під час кожної Служби Божої Святий Дух наново сходить, запрошуючи нас не лише перемінити наші дари хліба і вина у Тіло і Кров Господа, але також перемінити наше життя, стаючи одним тілом і одним духом у Христі. Далі, відповідаючи на запитання, чим є та «сила Святого Духа», Венедикт XVI підкреслив, що це є сила Божого життя, сила Духа, Який ширяв над водами під час сотворення світу, і Який, коли настала повнота часу, підняв Ісуса з мертвих. Це сила, яка провадить нас і наш світ до Царства Небесного. Посилаючись на уривок з Євангелії від святого Луки, який був прочитаний під час Служби Божої, Папа зазначив, що, згідно зі словами Ісуса, розпочалась нова епоха, під час якої Святий Дух зійде на усе людство. Христос був зачатий від Духа Божого і народився від Діви Марії, щоби своїм приходом у наш світ принести нам Святого Духа, який буде джерелом нашого життя в Ісусі, а також душею Церкви, любов'ю, яка єднатиме нас із Господом і між собою, світлом, яке відкриє наші очі, щоби ми могли захоплюватися красою Божої благодаті довкола нас. «Сила Святого Духа ніколи не перестає наповняти Церкву життям»,

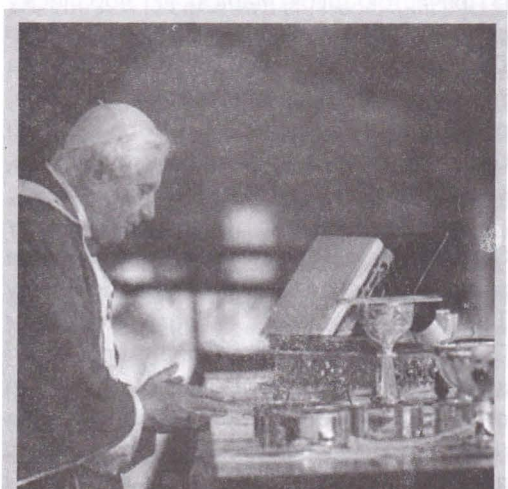

■ *Божественна Літургія 20 липня 2008 року*

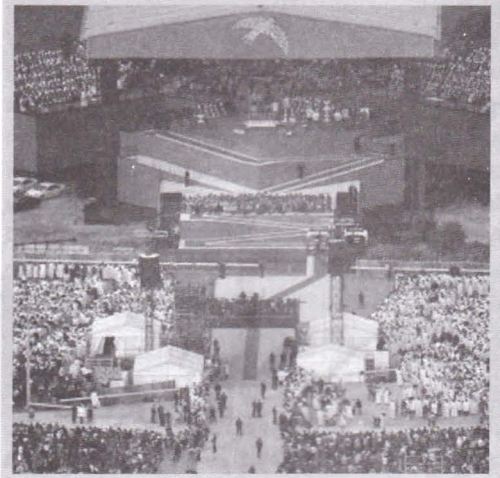

■ *завершальна Божественна Літургія в Сіднеї, 20 липня*

наголосив Папа, додаючи, що завдяки благодаті Святих Тайн, ця сила зближає нас із джерелом нашого правдивого життя, тобто з Ісусом Христом.

А далі Вселенський Архиєрей сказав, що ця сила, благодать Святого Духа, не є чимось, що можемо заслужити або здобути, а можемо її лише отримати як дар, зазначаючи при цьому велику роль особистої та спільної молитви. Лише відкриваючись на Божу любов, можемо отримати цей дар, дозволяючи, щоб ця сила перемінила наші серця. Ісус завжди присутній у наших серцях, Він очікує, що ми у тиші прислухаємось до Його голосу, щоб залишитись у Його любові і отримати силу з висоти, силу, яка здатна вчинити нас сіллю і світлом світу.

А процитувавши слова Ісуса, записані у першій главі Діянь Апостолів, «будете моїми свідками ... аж до краю землі», Папа пригадав про свідчення віри багатьох місіонерів, які будували Христову Церкву на австралійській землі. Далі, звертаючись до молоді, Святіший Отець запитав: «Дорога молоде... Що ви залишите наступним поколінням? Чи ви будуєте ваше життя на міцній основі, будуєте щось, що триватиме?», запитуючи також про

те, чи зібрані юнаки та дівчата дають місце Святому Духові, щоби Він діяв у світі, який часто хоче забути про Бога, чи вживають отримані дари Святого Духа.

Сила Святого Духа не лише нас просвітлює чи утішає, але скеровує до майбутнього, до Царства Божого, підкреслив Венедикт XVI, додаючи, що зіслання Святого Духа на людство є завдатком надії і визволенням від усього того, що робить нас убогішими. Таке зіслання дарує зір сліпцеві, свободу поневоленим, створює єдність у відмінності і через неї. Ця сила здатна створити новий світ, може відновити обличчя землі. Нове покоління християн, скріплене Духом Божим, використовуючи дар віри, покликане дати свій вклад у розбудову світу, у якому життя буде прийняте, пошановане і доглянуте з любов'ю, а не відкинуте чи знищене. Нова епоха, у якій любов не буде скупою та егоїстичною, але вірною та вільною, відкритою на інших, здатною пошанувати гідність іншої особи, любов'ю, що випромінює радість та красу. У новій епосі надія визволить нас від поверховності, апатії та егоїзму, що умертвлюють наші душі і отруюють стосунки між людьми. «Дорогі молоді друзі, Господь запрошує вас бути пророками цієї нової епохи, посланцями Його любові, здатними притягнути людей до Отця і збудувати майбутнє надії для усього людства», — наголосив Святіший Отець, додавши, що світ, а також і Церква, потребує такої віднови, потребує віри, ідеалізму і великодушності молодих людей, потребує , щоби люди завжди залишалися юними у Дусі.

Закінчуючи проповідь, Папа Венедикт XVI заохотив усіх молитись про дар сили Святого Духа для усіх присутніх на Службі Божій, для мешканців Сіднею та усіх людей.

ІЄРЕЙСЬКІ СВЯЧЕННЯ В СОБОРІ СВЯТОГО ЮРА У ЛЬВОВІ

о. Діонисій ЗАВЕДЮК, ЧСВВ

У середу, 6 серпня 2008 р., в день святих Бориса і Гліба, під час Архиєрейської Святої Літургії о 10 год. в Архикатедральному соборі св. Юра у Львові Високопреосвященний владика Ігор Возьняк, ЧНІ, Архиєпископ Львівський, уділив пресвітерські свячення двом дияконам Василіянського Чину св. Йосафата: Іринею Ігорю Гумену та Йоану Ростиславу Школику. Обидва новоієреї закінчили цього року навчання у Василіянському інституті філософсько-богословських студій у Брюховичах, а дияконські свячення отримали у грудні минулого року.

Разом з Владикою Ігорем у Божественній Літургії взяли участь численні священики: як представники Василіянського Чину, так і єпархіяльного духовенства, зокрема Протосинкел Львівської Архиєпархії о. Орест Фредина, настоятель собору св. Юра о. Роман Кравчик, ректор ВІФБС у Брюховичах о. Роберт Лисейко, ЧСВВ, Консультор Провінції в Україні о. Йоан Регусевич, ЧСВВ, та інші. Були також присутні брати-василіяни, сестри і новички Чину св. Василія Великого, сестри-служебниці Пречистої Діви Марії, родичі і знайомі новоієреїв.

У слові, виголошеному наприкінці Святої Літургії, Владика Ігор передусім вказав на чесноти князів Бориса і Гліба, синів князя Володимира, які, живучи в достатках і маючи владу, не покладали своєї надії на них, а на Господа Бога, плекали довгу і глибоку молитву, в якій знаходили силу і стійкість, щоби сповнити Божу волю в усьому, і не вагалися віддати навіть свого життя, хоч були попереджені про небезпеку.

Далі, звертаючись до священиків-монахів, Владика підкреслив, що не треба зважати на людські пересуди, але пам'ятати, що

покликання — дар від Бога, бо це Він вибирає собі людей на службу. І той, хто був покликаний, ще більше має зростати у чистоті, бо дар покликання збільшує відповідальність. Тому за кожне упущення треба вчасно перепрошувати Господа, щоби дні не минали марно, бо життя людини обмежене, але дане воно нам для повсякчасного зростання.

Звертаючись до новопоставлених ієреїв, Кир Ігор вказав, який великий дар отримали вони у цей день, прийнявши печать священства, яку неможливо затерти, усунути. Дар священства — вияв особливої довіри Бога, але також тягар відповідальності, від якого багато хто намагався відмовитися, утекти. Священик має обов'язок не лише зростати в досконалості сам, але наставляти людей на дорогу Господніх заповідей. Повинен бути дуже обережним у поведінці, у ставленні до інших, щоби нікого не зранити, але до всіх бути терпеливим і лагідним. Не повинен входити у людські суперечки і сварки, але, згідно з Господньою заповіддю, бути здатним тому, хто його вдарив в одну щоку, підставити і другу. Треба пам'ятати про слова «завжди» і «ніколи»: перше нас має наповняти надією на вічні добра, друге має бути пересторогою перед негідним життям.

Також Владика вказав на важливість у житті священиків-монахів послуху церковній владі і своїм настоятелям, через посередництво яких Господь Бог об'являє свою волю, бо служити — означає слухатися. Тож не треба задовольнятися половинчастим служінням, а любити свою Церкву, слухати її наставників, шукати в усьому виконання Божої волі, що буде об'являтися через них. Наприкінці Владика Ігор побажав новопресвітерам о. Іринею та о. Йоанові щедрого Господнього благословення у їхньому священичому служінні та поручив їх Покрову Пресвятої Богородиці й опіці св. Василія Великого.

Опісля коротке слово мав, від імені відсутнього о. Протоігумена Йоанікія Чверенчука, ректор ВІФБС о. Роберт Лисейко, ЧСВВ. Передусім він звернувся до Владики Ігоря і подякував за те, що той здійснив таїнство священичого рукоположення і поставив у пресвітерство о. Іринея та о. Йоана. Отець-ректор підкреслив, що обидва новоієреї — перші випускники Василіянського інституту філософсько-богословських студій, цієї василіянської духовної семінарії в Україні. Подякував також усім присутнім: отцям, сестрам-монахиням, родинам новопресвітерів, за їхню участь і молитву.

Після Святої Літургії отці Іриней та Йоан уділили всім бажаючим своє новоієрейське благословення.

Отець Йоан Ростислав Школик народився 13.11.1974 року в м. Жовкві Львівської обл. У 1981-1989 роках навчався у школі в м. Жовкві, а потім у Сопошинській середній школі, яку закінчив 1991 р., здобувши середню освіту. У 1991-1992 рр. студіював у Львівському СПТУ № 12, де здобув спеціальність столяра. У 1992-1994 роках проходив військову службу, потім працював. У листопаді 2000 р. вступив до Василіянського Чину, новіціят пройшов у Крехівському монастирі, перші обіти склав 28.08.2002 р., а професію довічних обітів — 26.08.2007 р. В 2002-2008 рр. навчався у ВІФБС у Брюховичах, де здобув філософсько-богословську освіту. Дияконські свячення прийняв 30.12.2007 р. у Львові з рук владики Діонісія Ляховича, ЧСВВ.

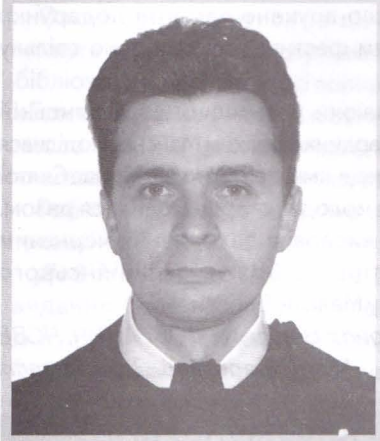

Отець Іриней Ігор Гумен народився 19.09.1961 р. у м. Аніва Сахалінської обл. (Росія). Здобувши середню освіту, вступив 1978-го р. до Ризького інституту інженерів цивільної авіації, а після його закінчення 1985 року працював інженером в Івано-Франківському аеропорту. У Василіянському Чині перебуває з серпня 1999 року. Після закінчення новіціяту в Крехові і складення 28.08.2001 р. перших обітів був призначений до Бучацького монастиря, де виконував обов'язки префекта Колегіуму ім. св. Йосафата та закінчив факультет післядипломної освіти Тернопільського державного педагогічного університету. Довічну професію склав 19.08.2006 р. У 2003-2008 рр. навчався у ВІФБС у Брюховичах, де здобув філософсько-богословську освіту. Дияконські свячення прийняв 23.12.2007 р. у Львові з рук Владики Ігоря Возьняка, ЧНІ.

Бажаємо новоієреям Іринеєві та Йоанові успіхів у їхньому служінні на Божій ниві, міцного здоров'я, щедрих дарів Божої благодаті та опіки Пресвятої Богородиці і св. отця Василія Великого на многая і благая літа!

СВЯТКУВАННЯ ПРАЗНИКА СВ. ВОЛОДИМИРА ВЕЛИКОГО, ПОКРОВИТЕЛЯ ХЕРСОНСЬКОЇ ВАСИЛІЯНСЬКОЇ ОБИТЕЛІ

Святкування монастирського празника на честь рівноапостольного великого князя Володимира, покровителя Херсонської василіянської обителі, розпочались цього року в суботу, 26 липня, у храмі святих Кирила та Методія. Монаша братія відспівала святкову Вечірню. Наступного дня святкування розпочалися відправою урочистої Утрені, після якої було відслужено торжественну Святу Літургію. Радісним було те, що до нашої святині завітали отці та браття з інших василіянських монастирів. Під час Служби Божої о. Ігнатій Москалюк, ЧСВВ, настоятель Кристинопільського монастиря, виголосив урочисту промову до парафіян та гостей Херсонської василіянської обителі. У ній проповідник пригадав усім присутнім, яке велике значення має святе Володимирове хрищення для цілого українського народу. Також у святковий день покровителя нашої обителі відбулося урочисте Святе Причастя декого із наших наймолодших парафіян. По завершенні Святої Літургії усі вірні відновили свої хресні приречення, згідно з обрядом таїнства Хрищення, заявивши свою відданість Ісусові Христові. Після цього на території монастирської обителі відбулося велике водосвяття та окроплення вірних свяченою водою. Настоятель монастиря св. Володимира Великого о. Макарій Ленів, ЧСВВ, подякував присутнім парафіянам та гостям за святкові відвідини і участь у богослуженнях. Своєю чергою, парафіяни монастирського храму склали подяку о. Макарію за його велику працю над реконструкцією тимчасової монашої обителі. Звеличив свято своєю участю молодіжний хор, який на завершення заспівав усім присутнім на цьому торжестві «многая та благая літа».

о. Йоаким КОВАЛЬЧУК, ЧСВВ

ФЕСТИВАЛЬ ДУХОВНОЇ ПІСНІ ДЛЯ МОЛОДІ МУКАЧІВСЬКОЇ ЄПАРХІЇ

4-5 липня цього року у Малоберезнянському монастирі св. Миколая відбувся фестиваль духовної пісні для молоді Мукачівської греко-католицької

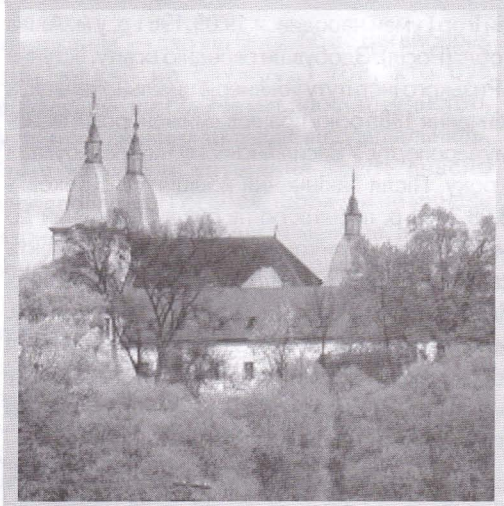

■ монастиря св. Миколая у Малому Березному

єпархії. Організаторами заходу були Молодіжна комісія Мукачівської єпархії (голова — о. Михайло Соляник), Комісія для праці з молоддю Провінції Отців Василіян Найсвятішого Спасителя в Україні (голова — о. Йосафат Фітель, ЧСВВ) та отці василіянського монастиря св. Миколая у Малому Березному, ігуменом якого є о. Павло Райчинець, ЧСВВ. У заходах фестивалю взяли участь представники молоді з різних куточків Закарпаття.

Урочистим закінченням цьогорічного молодіжного фестивалю була Архиєрейська Свята Літургія за участю Кардинала Йоахима Майснера, Архиєпископа Кельна (Німеччина), який прибув на Закарпаття, щоб ознайомитись із життям Греко-Католицької Церкви на цих теренах, та Преосвященного владики Кир Мілана Шашіка, СМ, Апостольського Адміністратора Мукачівської греко-католицької єпархії.

Кардинал Майснер у своїй промові привітав молодь єпархії, заохотив юнаків і дівчат бути відважними та сміливими, не боятися бути учнями Ісуса Христа, сміливо визнавати свою віру, любити Церкву. Пообіцяв особисто передати привітання молоді Закарпаття Святішому Отцю Венедикту XVI при зустрічі з ним. По закінченні Архиєрейської Святої Літургії було вручено пам'ятні подарунки переможцям фестивалю і зроблено спільну світлину.

Перебуваючи у чернечій василіянській спільноті, Кардинал Йоахим Майснер поділився своїми враженнями, пережитими під час Святої Літургії, де молодь і старші молилися разом. Особливо висловив захоплення чернечим життям отців та братів василіянського монастиря у Малому Березному.

ієромонах Веніямин ДОВГАНИЧ, ЧСВВ
Малий Березний, Закарпаття

ОПУБЛІКОВАНО «БЛАГОВІСНИК» ГЛАВИ УГКЦ ЗА 2007 РІК

Побачив світ сьомий номер видання «Благовісник Верховного Архиєпископа Української Греко-Католицької Церкви Блаженнішого Любомира Кардинала Гузара», у якому зібрано офіційні матеріали УГКЦ за 2007 рік. До того часу вже було опубліковано номери «Благовісника...» за 2001-2006 роки.

«Благовісник...» за 2007 рік традиційно вміщує такі розділи: «Документи Апостольської Столиці» (найчастіше послання Святішого Отця Венедикта XVI з різних нагод), «Документи Блаженнішого Любомира» (звернення, послання, листи, грамоти та декрети), «Документи Синоду Єпископів УГКЦ 2007 року» (постанови, звернення, листи), «Документи Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архиєпископства УГКЦ 2007 року» (постанови, послання, звернення), «Документи Всеукраїнської ради Церков і релігійних організацій», «Хроніка подій року». Доповненням до перелічених матеріалів слугує додаток із кольоровими фотографіями, які ілюструють найважливіші події 2007 року. Особливістю тогорічного Благовісника є матеріали Четвертої сесії Патріаршого Собору «Молодь у Церкві третього тисячоліття».

Охочі ознайомитися із цим виданням можуть звернутися до державних обласних бібліотек (їм розіслано всі попередні номери «Благовісника...» і невдовзі вони отримають число за 2007 рік) або придбати його у книгарні на Святоюрській горі у Львові.

Робота над «Благовісником...» за 2008 рік триває.

Довідка. «Благовісник» — це офіційне видання Глави Церкви, у якому зібрано документи Апостольської Столиці (ті, які безпосередньо чи опосередковано стосуються УГКЦ), Верховного Архиєпископа, Синоду Єпископів УГКЦ, Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архиєпископства УГКЦ та документи, пов'язані із основними подіями у житті Церкви протягом звітного року (наприклад, номінації, хіротонії нових єпископів), проповіді та промови.

Із вступного слова Блаженнішого Любомира до другого номера «Благовісника...» дізнаємося історію видання. «Випуск «Благовісника», — пише Глава УГКЦ, — започаткував святої пам'яті Митрополит Йосиф Сліпий, а пізніше продовжив Блаженніший Мирослав Іван Любачівський. Починаючи з 1965 року, це важливе для історії нашої Церкви видання з'являлося щороку (іноді декілька разів на рік) аж до 1988 року. У зв'язку зі змінами, які відбувалися на матірній території нашої Церкви, в Україні, видання «Благовісника» було призупинено. Для того, щоби хоч частково заповнити прогалину, 1998 року «в межах» «Благовісника» було видано збірник «Рішення і постанови Синодів Єпископів Української Греко-Католицької Церкви 1989-1997 років» (в цей час на Синодах головував Владика Любомир)».

З 2003 року офіційні документи нашої Церкви у день своєї появи публікуються на офіційній веб-сторінці нашої Церкви *(www.ugcc.org.ua)*, а в кінці року зібрані у друкованій формі в наступному числі Благовісника.

УКРАЇНУ ВІДВІДАВ ПРЕФЕКТ КОНГРЕГАЦІЇ ДЛЯ СХІДНИХ ЦЕРКОВ

10-15 липня в Україні перебував префект Конгрегації для Східних Церков Кардинал Леонардо Сандрі. Запрошення відвідати нашу країну було особисто передано Кардиналові Сандрі під час візиту греко-католицьких єпископів з України до Ватикану під назвою «Ad limina Apostolorum», який відбувався від 28 січня до 2 лютого цього року.

Конгрегацію для Східних Церков було започатковано Папою Пієм IX 6 січня 1862 року як частину Конгрегації поширення віри.

Конгрегація для Східних Церков працює у сфері питань її компетенції щодо кожної справи, яка стосується вірних Східних Церков як поодиноко, так і суспільно. «Вперше Кардинал Сандрі відвідав Україну 2001 року, коли супроводжував Папу Івана Павла II під час його візиту до нашої країни. Він знає українців в Аргентині (Кардинал Сандрі народився там), але він погано знає Україну. Тому ми, коли він тільки став префектом Східної конгрегації запросили його на Всеукраїнську прощу до Зарваниці. Відтак ми зрозуміли, що при цій нагоді варто організувати його відвідини й інших місць, щоби він зустрівся з різними групами церковної спільноти. Тому під час

■ *Кардинал Л. Сандрі*

візиту відбулися зустрічі Кардинала Сандрі із семінаристами п'яти наших семінарій в Україні, студентами Українського католицького університету, монахами та монахинями, молоддю, священиками, єпископами», — розповів про візит префекта Конгрегації для Східних Церков Блаженніший Любомир.

Другий день візиту в Україну Кардинала Леонардо Сандрі, префекта Конгрегації для Східних Церков, розпочався із відвідин Львівської духовної семінарії, де відбулася його зустріч із ректорами, викладачами та семінаристами п'яти семінарій УГКЦ в Україні. На початку Кардинал Сандрі оглянув богословський корпус УКУ та приміщення семінарії. Відтак розпочалася конференція.

Високого гостя від імені усіх присутніх привітав Владика Ярослав Приріз, єпископ-помічник Самбірсько-Дрогобицької єпархії. «Сьогодення та специфічна українська релігійна ситуація ставить перед нами виклики та завдання, від яких не маємо права ухилитися. Зокрема, дуже добре розуміємо свою роль у справі пошуку способів та шляхів осягнення християнської єдності. Цього року святкуємо ювілей 1020-ліття хрищення України, який пригадує нам стан нерозділеної Церкви та вселяє в серце тугу за цим втраченим даром. Але ми не бажаємо зупинити свій погляд у минулому чи тільки нарікати на сучасну ситуацію, навпаки, з великим упованням на Господа прагнемо робити все, що можемо, аби усунути з церковного буття рани поділу та неприязні», сказав Владика Ярослав. Промовець назвав ще два важливі завдання: утвердження власної еклезіальної ідентичності та відповідь на пастирські виклики.

■ *кардинал Л. Сандрі у Зарваниці*

Отець-доктор Святослав Шевчук представив гостеві статистичну інформацію діяльності семінарій в Україні. При цьому він проводив певний порівняльний аналіз.

Кардинал Сандрі закликав семінаристів завжди радіти, бути вдячними та вірними. «Завжди радійте. Християнська радість є необхідною для любові, яку ми постійно отримуємо від Христа розп'ятого та воскреслого. Вашим завданням є також її зберігати, тому що для нас, християн, завжди важливим є бути на стороні радості. Будьте вдячними. Дякувати серцем та устами Богові, Церкві, братам і сестрам, починаючи з родини, із семінарії. Подяка є найважливішим християнським словом, адже джерелом та кульмінацією всієї подяки Христової та всього християнського життя є Євхаристія, що є виявом подяки. У такий спосіб будете вірними. Якщо радість та вдячність завжди будуть у вас, ви будете вірними, тому що вірність виходить з Христа, Він є вірним, Він є нашою радістю, Він є подякою», — сказав префект Конгрегації для Східних Церков.

Кардинал додав, що ми маємо ще одну певну гарантію буття у правдивій християнській радості, вдячності та вірності. Цією гарантією є постійна молитва. «Хто не молиться постійно — не має ані радості, ані духа вдячності, ані вірності», — наголосив промовець.

Конференція завершилася відповідями Кардинала на запитання семінаристів.

ДО 12 ЗАГАЛЬНОЇ АСАМБЛЕЇ СИНОДУ ЄПИСКОПІВ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

З 5 по 26 жовтня 2008 року у Римі відбудеться 12-та загальна Асамблея Синоду єпископів Католицької Церкви на тему: «Слово Боже у житті та післаництві Церкви». Цю тему обрав 6 жовтня 2006 р. Папа Венедикт XVI, а схвалили єпископи і народ Божий.

Вже вийшов із друку робочий документ, який розіслали всім учасникам майбутнього Синоду. У підготовці цього документа брали участь різні Церкви, всі відомства Святішого престолу, а також об'єднання Верховних Настоятелів і Чинів цілої Церкви. Внесок згаданих осіб вагомий, адже містить усвідомлення у світлі II Ватиканського Собору, яку велику рушійну силу в житті Церкви (у різноманітних обрядах) має Слово Боже.

Основні документи і джерела, на які опирається цей робочий документ, це: Догматична конституція II Ватиканського Собору про Боже об'явлення Слова Божого та деякі інші документи того ж Собору; повчання Біблійної Папської комісії про пояснення священного Писання; Катехизм Католицької Церкви та його скорочений варіант, так званий компендій; основні засади попереднього Синоду єпископів про Пресвяту Євхаристію.

Варто підкреслити, що цей Синод відбувається у рік святого Павла, проповідника і свідка Слова Божого.

Генеральний секретар Синоду Єпископів, Архиєпископ Микола Етерович, багаторічний Апостольський Нунцій в Україні, клопотанням якого підготовлено робочий документ, відповідає на запитання, що свята Церква очікує від Синоду.

Серед основних завдань 12-ї Асамблеї Синоду єпископів виокремлюють найважливіші: підкреслити першорядну вагомість Слова Божого в житті та післаництві Церкви і дати вказівки, як голосити Слово Боже в сучасних умовах; наголосити на невід'ємній ролі Духа Святого в правильному розумінні Слова Божого, яке в церковній спільноті читається і слухається; наголосити на душпастирській ролі Слова Божого і на тому, що всі види душпастирської діяльності опираються на Слово Божоме.

Миряни не мають бути пасивними слухачами Божого Слова, але слід допомогти їм правильно його розуміти і успішно звіщати іншим.

Основні напрямки праці Синоду Єпископів будуть такими:

1. Бог говорить до нас як до своїх приятелів.

2. Біблія — натхнене Слово Боже та її істина.

3. Як слід слухати Слово Боже.

4. Слово Боже дає життя Церкві.

5. Слово Боже в багатогранному служінні Церкви.

6. Біблію слід зробити доступною для широкого кола читачів та слухачів.

7. Слово Боже у служінні та вихованні народу Божого.

8. Слово Боже — основа єдності християн.

ХРИСТИЯНСЬКЕ ПОКЛИКАННЯ

о. Йосафат ХАЙМИК, ЧСВВ

Ми, християни, як люди віруючі, приймаємо правду про те, що цей світ і все, що є у ньому, повстав унаслідок акту безкорисливої любові Бога. Особливо ця правда стосується кожної людини, яка була створена на образ і подобу самого Бога. Катехизм Католицької Церкви *(н. 282)* слушно називає правду про Бога-Творця основною для нашого християнського життя. Вона стосується найглибших основ людського буття, тому що дає відповідь можливо на перше та фундаментальне запитання, яке в усі часи люди ставили перед собою: «Звідки ми прийшли?», «Куди ми йдемо?», «Яка наша мета?» Ці запитання — про походження і мету — нероздільні. Вони, за словами Катехизму, є вирішальними для змісту і спрямованості нашого життя та наших вчинків, тобто безпосередньо зачіпають тему особистого покликання для кожного з нас. Це дуже важливо, тому Синод єпископів нашої Української Греко-Католицької Церкви проголосив цей 2008 рік Роком християнського покликання, щоби звернути нашу увагу на те, для чого ми створені і яким є Божий план щодо кожного з нас.

Щоби відповісти на ці і подібні запитання, потрібно взяти до уваги усю Історію Спасіння, про яку розповідає свята Біблія, тому тема християнського покликання є надзвичайно широкою та багатогранною. Сьогодні спробуймо розглянути цю тему у світлі того, що ми називаємо чеснотою любові.

Найперше — кілька слів про саму чесноту любові і її значення для християнства. Апостол Павло в Посланні до Ефесян говорить: ***«Бог вибрав нас перед заснуванням світу, щоб ми були святі і бездоганні перед ним у любові.»*** (Еф. 1,4). ***«Бог є любов.»*** — каже апостол Іван (1 Ів. 4,16). Це неодноразово підкреслював Ісус Христос, який сам є прикладом чистої та безкорисливої любові. Одного разу, як описує Євангелія від Івана, Ісус звернувся до своїх учнів: ***«Нову заповідь даю вам, щоб ви любили один одного! Як я полюбив вас, так любіте і ви один одного! З того усі пізнають, що ви мої учні, коли любов взаємну будете мати.»*** (Ів. 13, 34-35). Це був найбільш інтимний момент між Ісусом Христом та апостолами. Так звана прощальна промова, в якій Ісус найперше обмив ноги апостолам, а після виходу Юди Іскаріота зі світлиці Христос відверто та лагідно дає їм останні настанови перед своїми страстями та смертю на хресті. І хоча пізніше основною правдою християнської віри буде правда про Воскресіння, а місія послідовників Христа великою мірою полягатиме у свідченні саме цього, саме любов християн була і є суттю та найбільшим доказом їхньої приналежності до Ісуса Христа. Що більше, там, де між християнами немає прикладу любові, там немає християнства... Просто немає! Є натомість викривлення християнських ідей, їх пародія, що, на жаль, ми дуже часто спостерігаємо у світі. Отож, потрібно собі чітко сказати, що християнство як релігія — це не сукупність якихось ідей, положень, приписів чи вигадок, які зобов'язують до виконання. Християнство — це приклад любові! Це реалізація любові, тобто наша приналежність до Христа вимірюється тільки цим. Можна сказати, що християнами ми є настільки, наскільки любимо! Все інше є менш важливим, як казав св. Августин: ***«Люби — і роби, що хочеш!»***.

Ми це все розуміємо, але як любити!? Ось запитання, котре мучить не одне серце доброї волі. Однак Христос і тут не дає нам «поблажки». Каже: ***«Як Я полюбив вас, так і ви любіть один одного...»*** І знову ми повинні звернутися до Історії Спасіння. Можливо, вже не до правди

про Сотворення, про що була мова на початку, але до правди про Відкуплення людини. Напевно, багато разів ми чули слова з Євангелії знову ж таки від Івана: ***«Бог бо так полюбив світ, що Сина свого єдинородного дав, щоб кожен, хто вірує в нього, не загинув, але мав життя вічне.»*** (Ів. 3,16). Можливо, ми вже й звикли до цього виразу, та сприймаємо його, як щось звичайне, але якщо пригадаємо старозавітню подію про жертвування Авраамом свого єдинородного сина Ісаака, то цей євангельський вираз про любов Бога до нас стає зрозумілішим. Адже тоді Господь стримав руку Авраама, коли він намірявся принести в жертву свого сина, натомість не зробив цього на Голготі, де розпинали в брутальний спосіб Його улюбленого та єдиного Сина. Якою дивною є ця безкорислива любов Бога до нас! Водночас стає страшно від самої думки про те, що саме такі високі вимоги ставить перед нами наш Бог. Тому кажемо, що християнське покликання є покликанням до надприродної Божої любові. А це означає, що чеснота любові для християн не є звичайним гуманізмом чи альтруїзмом, коли любимо іншу людину заради неї самої. Це само по собі є великим досягненням людської волі, однак для християн цього замало, бо ми стараємося любити іншу особу заради Бога, тому що так нам заповів Ісус, тому що кожна особа є образом і подобою Божою — є ніби новим унікальним обличчям Бога у світі.

Потрібно також сказати, що без правдивої християнської любові життя стає порожнечею. На підтвердження цього пригадаймо текст з 13 розділу Першого Послання до Коринтян святого апостола Павла: ***«Якби я говорив мовами людськими і ангельськими, але не мав любови, я був би немов мідь бреняча, або кимвал звучний. Якби я мав дар пророцтва і відав усі тайни і усе знання, і якби я мав усю віру, щоб і гори переставляти, але не мав любови, я був би ніщо. І якби я роздав бідним усе, що маю, та якби віддав усе тіло на спалення, але не мав любови, то я не мав би жодної користі.»*** (1 Кр. 13, 1-3).

Ці рішучі слова зі Святого Письма є частиною так званого гімну про любов, якому посвячений цілий 13 розділ з Послання до Коринтян. Для кожного з нас вони мають також конкретне, хоч, можливо, й болюче значення. Річ у тім, що це стосується усього, що ми робимо в своєму житті. Знаємо, що багато з нас щодня чинить справді героїчні вчинки любові через терпеливість у відносинах чи виконуючи якусь працю, але якщо у тому всьому забракне смаку любові, то слова апостола Павла здійснюються, на жаль, не на нашу користь.

Дійсно, це нелегко! І тому, коли бракне по-людськи нам сил, коли заломлюємося щодо вірності чесноті любові, пригадаймо наступну частину з послання апостола Павла, де він подає нам риси правдивої і чистої любові: ***«Любов довготерпелива, любов лагідна, вона не заздрить, любов не чваниться, не надимається, не бешкетує, не шукає свого, не поривається до гніву, не задумує зла; не тішиться, коли хтось чинить кривду, радіє правдою; все зносить, в усе вірить, усього надіється, все перетерпить.»*** (1 Кр. 13, 4-7).

Хтось сказав би: «Фантастика!» Але ж ні! Це слова Святого Письма! Слова Бога, в Якого віруємо! Це наше завдання і найглибша суть покликання як християн. Тому навіть варто цей текст виписати собі на аркуші паперу, скажімо, в одну колонку, тобто з одногобоку помістити слово «Любов», а з іншого — через тире, за чергою — ознаки, відповідно до того, як їх подає апостол Павло. Пізніше, замість слова «Любов», впишімо, наприклад, своє ім'я і в такий спосіб отримаємо такий собі вимірювач чесноти любові у собі... Непросто, правда? Однак іншого виходу немає. Адже завдяки такій любові християнство народилося; до такої любові християнство покликане, і саме від такої любові залежить майбутнє послідовників Ісуса Христа — залежить майбутнє кожного з нас!

Хтось може сказати: ***«То тоді краще взагалі не народжуватись, або вмерти перш ніж***

стати свідком розпуки від неспромоги в своєму житті навіть частково наблизитись до реалізації чесноти любові!» Народжуватись чи ні — це й так не ми вирішили, тому ця проблема відпадає. А от щодо того, щоби померти, то у цьому щось є. Пригадуєте слова з Євангелії від Івана: ***«Ніхто не спроможен любити більше, ніж тоді, коли він за своїх друзів життя віддає»*** (Ів. 15, 13). Так ось, знаємо, що рано чи пізно ми відійдемо з цього світу. Навіть дехто любить казати, що помирати людина починає відразу після того, як народилася, тому відміряний час нашого земного життя невблаганно спливає і тільки питання в тому, кому ми даруємо це найцінніше, що маємо — чи своєму егоїзму, чи любові. Це є єдиною та остаточної дилемою нашого буття. Або ми щоразу більше замикаємося у своєму егоїзмі та йому все підпорядковуємо, або, навпаки, виходимо поза себе, ніби усуваючи свій «центр тяжіння». У першому випадку егоїзм, провадить до самотності, самотність до огірчення, а це — до розпачу. Натомість любов веде до життя у спільноті, спільнота — до плідності та щедрого урожаю, а це все — до радості, до звичайної людської та надприродної радості, яку ніхто і ніщо не може у нас відібрати. Отже, жити у любові — це помирати для себе, а давати життя іншим!

Чеснота любові також допомагає нам викривати і поборювати власний егоїзм, який часто прибирає постать любові. Стається це, наприклад, тоді, коли хтось використовує іншу особу для власної користі чи приємності. Коли хтось когось любить тільки для того, щоби любили його, щоби самому чутися любленим. Коли люблячу особу трактуємо, як дзеркало, де ми можемо любуватися своєю красою. Цей егоїзм під виглядом любові не раз викривлює і нашу любов до Бога, бо деяким людям може видаватися, що вони Його люблять, але насправді використовують, щоб отримати те, на що сподіваються, перемінити Творця на наднадійну страхову агенцію, що дає почуття безпеки. Або ж просто триматися Бога як гаранта своєї «вічності».

Правдива християнська любов не має нічого спільного з розрахунками і умовами людського егоїзму. Вона не здатна поділюватись, або виражатись чи виступати частинами. Вона завжди діє цілісно і неподільно. Вона або є, або її немає. З тієї самої причини вона не є додатком до нашої людськості або нашого покликання як християн. Якраз навпаки, наша людськість і наше християнство вимірюється виключно любов'ю.

БРАТ СЕВАСТІЯН СЕМЕН БАТІГ, ЧСВВ (*14.12.1933 †6.08.2008)

У середу 6 серпня ц. р., після кількамісячної виснажливої хвороби, упокоївся у Господі на 75 році життя та 17 році монашого покликання бр. Севастіян Семен Батіг, монах Крехівського василіянського монастиря св. Миколая, різьбяр, художник, іконописець і реставратор, людина великої лагідності, невдаваної побожності та щирості.

Народився Семен Батіг 14 грудня 1933 р. у с. Тростянець Яворівського повіту на Львівщині в сім'ї Івана Батога (1899-1969) та Анастасії Курляк (1907-1980). Був третьою дитиною, першим сином у сім'ї. Тут же, у рідному селі, по двох тижнях після народження, отримав з рук місцевого пароха св. Тайни Хрищення і Миропомазання.

Зростав Семен Батіг у глибоко релігійній, національно свідомій, інтелігентній селянській сім'ї. Батько Іван перейшов не одне випробування. Був учасником Першої світової війни. Покликаний австрійською владою до військової служби на 18-му році життя, брав участь у воєнних діях на італійському фронті. Після розпаду Австрійської імперії повернувся

на рідну землю і вступив до лав Української Галицької Армії. Під час перебування в УГА 1919 р. захворів на тиф, але одужав, від Збруча до рідного дому прийшов пішки. Був шанованою особою, мав господарство, включився до розбудови «Просвіти» в рідному селі. Був також капітаном «Лугу», головою товариства пасічників. Та головне, був людиною глибокої віри і зумів прищепити своїм дітям любов до свого народу, до Католицької Церкви, а також пошану до праці. За політичну і просвітницьку діяльність був переслідуваний після 1939 р. радянською владою, деякий час переховувався.

У сім'ї Батогів народилося 11 дітей, але три дівчинки померли ще малими, залишилося 8 дітей: п'ять синів (Семен — бр. Севастіян, ЧСВВ, Ілля, Микола — о. Мелетій, ЧСВВ, Федір-Володимир, Василь — о. Віктор, ЧСВВ) і три доньки (Параскевія, Марія і Катерина).

Дитячі роки Семена пройшли на хуторі Велика Березина (с. Тростянець), де сім'я мешкала до 1940 року, коли радянська влада вирішила перетворити район південно-східного Розточчя у Яворівський військовий полігон. Тоді усі навколишні села було виселено. Сім'ю Батогів вивезли до с. Гнилиці на Яворівщині, де 7 років вони змушені були проживати у чужій хатині, господаря якої ув'язнили, бо був поляком. Дружина з донькою згодом повернулися і просили прийняти їх. Так і жили дві сім'ї, усього десять осіб, в малій однокімнатній хатинці.

Там, у Глиницях, Семен Батіг закінчив початкову школу. Змалку він виявив талант художника, тому вчителі радили батькам віддати його в інтернат, щоби міг розвинути свій дар, але для цього треба було написати заяву, що він не їхній син. Батьки уже готові були згодитися на цю намову, хоч і боялися, що будуть його виховувати по-комуністичному, в атеїстичному дусі. Але сам Семен був проти, ховався і не дозволив, щоби його забрали з родини.

1947 р., під час розмежування державних кордонів, хатина у Глиницях, в якій проживала сім'я Батогів, потрапила у прикордонну смугу. Як результат — нове переселення. Намагалися повернутися ближче до рідних теренів, але оскільки там уже був полігон, то переїхали до с. Липина Яворівського р-ну, бо батько дізнався, що в це село, після насильного вивезення з нього в Сибір польських родин, було переселено багато колишніх мешканців рідного йому Тростянця.

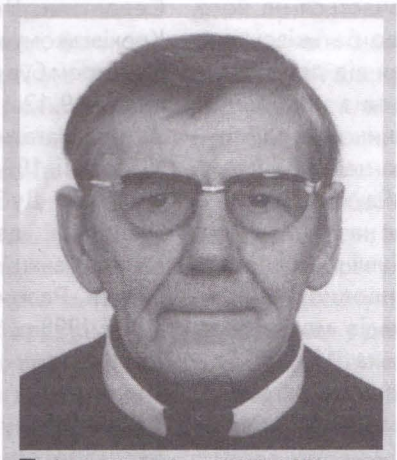

■ *бр. Севастіян Семен БАТІГ, ЧСВВ*

Досягнувши повноліття, Семен поїхав у Донбас на заробітки: тоді «добровільно-примусово» набирали молодь до праці у шахтах. Семен був змушений виїхати і там вступив у школу ФЗН (фабрично-заводського навчання), після закінчення якої працював як робітник. Розчарований умовами життя, зокрема відсутністю релігійного духу в робітничому середовищі, після року праці повертається на Львівщину. Але село Липина опинилося в прикордонній зоні з обмеженою можливістю доїзду, тому проживає не з батьками, а в дальшої родини у с. Зимна Вода коло Львова, влаштовується на роботу в місті.

У 1953-56 рр. проходить службу в армії у далекому Сахаліні: за звичаєм того часу, українців висилають в найдальші закутки СРСР. Повернувшись додому, працює і навчається у вечірній школі, так здобуває 1961 року середню освіту, а потім вступає до

Львівського державного інституту прикладного та декоративного мистецтва (нинішня Львівська Національна Академія мистецтв) на спеціальність «кераміка».

Під час навчання в інституті Семен влаштовується на роботу на скульптурній фабриці у Львові, щоби мати за що жити, приватно малює релігійні образи. Саме того часу було скоєний замах на його життя, тому, щоб уникнути трагічної загибелі, він змушений рятуватись втечею: залишає інститут і працю на фабриці, переховується в дальшої родини на Радехівщині. У цей час переживає глибоку духовну кризу, яка позначається на його здоров'ї. Повернувшись до батьківського дому, змушений лікуватися від депресії. У своїй хворобі знайомиться з підпільним греко-католицьким священиком із с. Калинівки коло Яворова. Саме це знайомство стало для нього джерелом духовної сили у подальшому житті. Працює на керамічному заводі у Львові, виконує інші замовлення, знову звертається до живопису, малює релігійні образи. Разом із матір'ю та сестрами після смерті батька 1969 р. далі проживає у с. Липина, а після смерті матері Анастасії у вересні 1980 р. залишається сам у родинному домі.

Семен Батіг змалку був дуже побожний, якщо б Церква не була переслідувана, він, найпевніше, вступив би до монастиря. Від юності вирішив залишитися неодруженим і, наскільки міг, молитвою і працею служив Богові і людям. Багато читав, зокрема релігійну літературу, яку батько зберіг попри виселення і переслідування. Захоплений прикладом святих, про життя яких довідувався з книг, Семен і сам намагався практикувати більш строгий спосіб життя: нерідко накладав на себе різні умертвлення, покути і пости, багато молився.

З настанням релігійної свободи вирішує здійснити своє бажання більш досконалого життя. Вступає 11.08.1991 р. до Василіянського Чину, у якому на цей час уже перебували два його молодші брати: Василь (о. Віктор) та Микола (о. Мелетій). Допоміг зробити цей крок василіянин о. Мирон Семків, який запевнив, що старший вік не є перешкодою для вступу до Чину, якщо кандидат достойний.

Час кандидатури з серпня 1991 р. до жовтня 1992 р. Семен Батіг провів у монастирі Різдва Божої Матері в Улашківцях, де, отримавши звільнення з перешкоди щодо віку від о. Протоархимандрита, був облечений 1992 року в монашу рясу, прийнявши нове ім'я Севастіян. Відтоді розпочав новіціят у Крехівському монастирі св. Миколая, де його маґістром був о. Теодозій Янків. Перші обіти склав 19.12.1993 р. у Крехові на руки о. Андрія Шаґали і там залишився ще на півроку. У жовтні 1994 р. був переведений до с. Дністрик Дубовий Турківського р-ну на Львівщині, де в той час було засновано василіянський монастир, і перебував там до 1998 р. Разом з кількома іншими братами 12.07.1998 р. бр. Севастіян складає довічну професію у Львівському монастирі св. Онуфрія, з цього часу перебуває у Крехівському монастирі, де трудиться як реставратор ікон, виконує різноманітну працю, майструє.

На прохання рідного брата, о. Мелетія Батога, за згодою ігумена Крехівського монастиря, на літній період три роки поспіль (2005-2007 рр.) бр. Севастіян виїжджав до м. Бару Вінницької обл., де реставрував і малював ікони до місцевого храму Різдва св. Івана Хрестителя, а також 2007-го написав ікону св. Анни до римо-католицького костела у м. Бар (тепер ця ікона передана до нещодавно посвяченого римо-католицького костелу у м. Козятин на Вінничині). А скільки відновлених скульптур, фігурок завдячують своєю красою його творчій праці! Хіба можна перерахувати усі твори, які вийшли з-під руки бр. Севастіяна Семена Батога і перебувають у

різних домах і храмах України?

Навесні 2008 р. стало зрозуміло, що бр. Севастіян захворів на серйозну хворобу легень, як виявилось — на рак. До лікарів звернулися надто пізно — хвороба була уже в пізній стадії. Спочатку йому не говорили, щоби не травмувати, але він сам усе добре зрозумів. Найбільшою прикрістю для бр. Севастіяна було не повідомлення про невиліковність недуги, що він досить спокійно сприйняв, а необхідність залишатися в лікарні у спільній палаті, де не говорять про Бога, де включений телевізор, але бракує тиші, де немає можливості приймати щодня святе Причастя. Великим полегшенням був для нього переїзд з лікарні до келії у спокійному Крехівському монастирі, де пливе до неба звук молитов, а турботлива братня опіка підносить на дусі і злагіднює тілесний біль.

З якою терпеливістю, покорою, душевним спокоєм, відданістю Богові переносив бр. Севастіян свою хворобу, яка щоразу прогресувала. Біль ставав щораз більше нестерпним. Але коли хтось приходив з метою його розрадити, сам залишався збадьорений прикладом його терпеливості і словом, яке було наслідком глибокого розуміння тайни Божої любові, яка виявляється у житті і терпінні людини. Він розумів, що його терпіння є можливістю глибше з'єднатися з Ісусом Христом.

Відійшов бр. Севастіян Батіг по вічну нагороду у середу 6 серпня вранці, о пів на сьому. Готувався невдовзі прийняти Святе Причастя, та Господь ще перед тим прийняв його душу до Себе.

Цього ж дня о 20 год. було відслужено монаший парастас у церкві Преображення Господнього Крехівського монастиря, в якому взяли участь багато священиків і братів-василіян з поблизьких монастирів: Львова, Жовкви, Брюховичів, Червонограда, Підгірців. Очолив богослуження ігумен Крехівського монастиря о. Пантелеймон Саламаха, проповідь виголосив рідний брат покійного — о. Віктор Батіг, ЧСВВ.

Похорон відбувся наступного дня, у четвер, 7 липня. О 12 год. було відслужено Святу Літургію, у якій взяли участь 17 священиків, багато братів-василіян із Брюховичів, Львова, Жовкви, Червонограда, численна родина покійного, у тому числі рідні брати і сестри, їх діти, дальші родичі, а також місцеві парафіяни.

У проповіді під час Св. Літургії о. Мелетій Батіг, рідний брат покійного бр. Севастіяна, який приїхав з м. Бару на Вінниччині, підкреслив значення християнської надії на Бога, Який воскрешає до вічного життя. Господь усіх кличе до єдності з Собою, тож і брата Севастіяна Господь хоче прийняти до Себе, адже той віддав усе життя Богові, посвятивши себе Йому з юності, а коли настала свобода Церкви, зміг здійснити своє бажання, ставши на дорогу монашого життя. Також о. Мелетій звернув увагу на те, що похорон відбувається у день св. Анни, ікону якої бр. Севастіян рік тому виготовив з такою старанністю у м. Барі, на замовлення місцевого священика.

Після обряду останнього цілування о. Мелетій Батіг від імені покійного брата подякував усім, хто прибув провести його в останню дорогу, передусім родині з походження і монашій родині. Опісля о. ігумен Пантелеймон Саламаха проказав прощальну молитву, а відтак зволожив оливою зморене стражданням, а тепер таке погідне обличчя покійного бр. Севастіяна і вкрив його голову монашим каптуром. Закрилося віко домовини — і процесія рушила в останню дорогу.

Поховали бр. Севастіяна на монашому цвинтарі поблизу монастиря, поряд з могилами інших слуг Божих, монахів-василіян, які віддали Господеві своє життя у цілковитій посвяті.

Вічна йому пам'ять!

ПОВЕРНЕННЯ ДОДОМУ

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

Марія з нетерпінням очікувала повернення свого чоловіка з фронту після того, як закінчилася війна. Найперше поверталися додому інваліди і поранені у боях, і вже вдома заліковували свої рани.

Повернувся до рідного дому сусід Юрко з перебитою рукою, а її Сергія все не було. Кожного дня виходила на дорогу в надії, що зустріне свого чоловіка, який мав би потягом приїхати зі Жмеринки. Настав цей час, коли і Сергій повернувся додому, до своєї сім'ї. Вся гімнастерка у нього на грудях була обвішана медалями та орденами. Коли йшов сільською вулицею, всі звертали на нього увагу, а він дзвенів нагородами, щоби було чути, що це йде старшина Сергій.

Вдома завжди були суперечки. Марії не подобалися пусті балачки, до яких був схильний Сергій, особливо тоді, коли хтось приходив. Зазвичай він переходив на російську мову. У такий спосіб гордовито себе підносив, говорячи суржиком.

— Вже досить тобі балакати, підімо на город, попрацюймо, — озивалася Марія.

— Дараґая мая, я вже відвик працювати. Я тільки можу командувати, а це у війську основне.

— Так ти ж уже вдома, ось Юрко — інвалід, а весь час на городі, а у нас троє дітей, і зима не за горами.

Лише після довгої розмови і докорів Сергій йшов до роботи, а ввечері шукав якоїсь компанії, щоби зазирнути у чарку.

Прийшов сорок шостий рік. Марія завагітніла вчетверте. Жалілася своєму чоловікові, а він тут же різко відповідав:

— Я тобі вже давно, мая дараґая, кажу, щоби ти зробила аборт, а ти боїшся. Чим скоріше, тим краще. Не будь боягузкою.

— Аборт — це гріх, і я ніколи на це не піду, — рішуче відповідала Марія, — я власної дитини не вб'ю.

— Яка дитина? На фронті щодня гинула маса людей, а тут... Мені дітей не треба більше. Якщо не послухаєш, то я тебе покину. То ж вибирай: я чи дитина...

Як не намагалася Марія переконати чоловіка, та він наполягав на своєму і навіть починав їй погрожувати, говорячи завжди «дараґая мая...», поки вона не розплакалась.

А через деякий час Сергій зібрав свої речі і військову одежу з медалями, і навіть не попрощавшись із дружиною і дітьми, покинув свій дім. На столі залишив тільки записку, написану олівцем: «Прощай, мая дарагая! Народжуй... Забудь про мене». Марія цього не сподівалася. Відчула себе самотньою і нікому не потрібною. Вона вийшла з хати у садок та заплакала гіркими сльозами. Куди поїхав Сергій, де працює, з ким живе, Марія не цікавилася.

Незабаром, на день святого Романа, Марія народила хлопчика і назвала його Романом. Четверо діточок, троє з яких народилися перед війною, завдавали самотній жінці неабияких клопотів. А тут ще почався знову страшний голод. Найперше потрібно дітей нагодувати, а потім треба думати, як дістати харчів для сім'ї. Вона вирішила разом з іншими людьми зі села поїхати до західних областей за продуктами після того, як домовилась із сусідкою — тещею Юрка, що та опікуватиметься її дітьми. З собою взяла старшого хлопчика Андрія. Зі Жмеринки до Тернополя добиралися різними потягами. Квитків не видавали, тож довелося їхати у тамбурі, де завжди були сутички з провідниками і навіть із міліцією. Багатьох завертали додому, але Марія доводила, що їде до рідних з хлопчиком, хоч усі добре розуміли потребу такої поїздки. З Тернополя вони приїхали до Теребовлі і тут, на вокзалі, переночували. Людей було багато. Одні

верталися вже на схід — додому, а інші тільки-но приїхали. Розпитували одне одного, куди краще йти, щоби випросити у місцевих господарів хліба чи інших продуктів. Марія цілу дорогу молилася і Андрієві своєму говорила:

— Молися Богові, щоби нам пощастило.

Вранці, коли вони ще були на вокзалі, навпроти сиділа старша жінка і пильно дивилася то на Марію, то на її Андрійка так, що Марія не витримала і запитала:

— Ви напевно цікавитесь нами, що увесь час на нас поглядаєте?

— Ой, не кажіть, жіночко. Дивлюсь оце, мабуть, на вашого синочка, а серце моє крається.

— Чому?

Вона, витерши сльозу з обличчя, продовжувала свою розмову:

— У мене був такий же хлопчик, можливо, трохи вищий, але дуже схожий. Очі, лоб, волосся і навіть усмішка... Не знаю, чи мені вже привиджується, але дивлюся і мені здається, що це мій Ромчик.

— Ні, це Андрійко, а в мене є син Роман, але йому ще й року немає. Залишила його своїй сусідці, щоб опікувалася ним. А що з вашим синочком сталося? — запитала Марія.

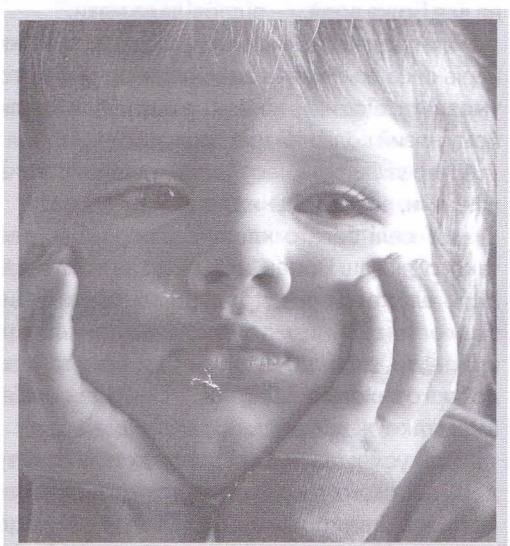

■ *старший син АНДРІЙКО*

На міні підірвався, йдучи з лісу додому. Ви, може, чули, що у нас діють партизани, тож їм і поставили міни. Коли ми похоронили свого сина, то нас почали викликати до Теребовлі і випитували, чого наш хлопчик ходив до лісу і навіть назвали його малим бандитом. А він був, як і всі діти, таким милим для нас. Один Бог знає, як ми з чоловіком його любили. Правда, приходили повстанці і нас заспокоювали, що він загинув за Україну, бо врятував життя тим, котрі мали йти тією доріжкою до села.

Тут Марія почала заспокоювати цю жінку і розповіла про свою долю.

— Ось що я вам скажу. Ходіть у наше село. Переночуєте у нас. Ми назбираємо вам продуктів і поїдете додому, адже ж у всіх нас однакова доля. Я на свого чоловіка не нарікаю. Дуже він до мене добрий і побожний. Я думаю, що він буде задоволений прийняти вас на декілька днів.

Із Теребовлі, більш ніж п'ятнадцять кілометрів ішли до села дві жінки: одна з Вінничини, а друга з Тернопільщини. Обидві подолянки. Одна одній розповідали свої життєві проблеми, які їм довелося пережити. Різні долі, але в них так багато було спільного... Їхнє горе було викликом сьогоденню, яке топтало їхню людську гідність. Україна, колись розшматована, розділена, сьогодні була притоптана чужим чоботом ненависника до всього рідного і Божого. І все це творилося в ім'я якоїсь пролетарської солідарності, якої ніколи не було і не могло бути, бо все обняла темрява жорстоких тиранів, які вершили людські долі ... голодом.

Перед обідом жінки вже прийшли додому. Катерина познайомила Марію і її хлопчика зі своїм чоловіком. Вона хотіла найперше їх нагодувати. Марія була стомлена недоспаними ночами. Після того, як пообідали, вона заснула твердим сном.

— Чому мене не розбудили? Я скільки проспала, — дорікала собі Марія потім.

Нічого. Вже завтра будемо шукати для вас продукти, а сьогодні відпочивайте. Розкажіть ще моєму чоловікові, як ви пережили голод у тридцять третьому і як зараз голод змушує вас жебракувати по Західній Україні, бо він не вірить, що таке може відбуватися на цьому світі.

А наступного дня Катерина з Марією ходили поміж родичів і збирали вдосталь різні продукти: зерно пшениці, жита, ячменю, гречки та картоплю. Марія перебувала у Катерини ще два дні. В неділю вони ходили до церкви. Саме у цю неділю відправляв Службу Божу священик з іншого села, бо пароха заарештували. Тож усі люди були засмучені і пригнічені. Катерина під час перебування Марії в її домі весь час говорила про Бога, навчила її молитися на вервиці. У цих розмовах завжди брав участь чоловік Катерини, розпитуючи про життя подолян на Вінниччині.

Після неділі Катерина відпроваджувала Марію додому. Її підвозив чоловік Катерини. Прощаючись, Катерина запитала:

Маріє, я б дуже хотіла, щоб Андрійко хоч на рік залишився з нами. Він так нагадує мого синочка...

— Я розумію вас, але що я зроблю без нього? Він мені допомагає, як бачите. Я до вас ще приїду, і ми обов'язково порозуміємось. Я б дуже хотіла, щоби мій хлопчик у вас залишився.

У Теребовлі чоловік Катерини взяв Марії через знайомих квиток до самої Жмеринки. Марія, приїхавши додому, розголосила про свою поїздку серед сусідів. І не обійшлося без біди, бо вже за декілька днів до її хатини навідалися злодії і вкрали все те, що не сховала.

Довелося знову їхати на Тернопільщину за продуктами. Так було декілька разів. Марія завжди дякувала Богові, що він дав їй таких добрих друзів далеко від дому. Про свого чоловіка Сергія вона ніколи поганого не говорила, лишень згадувала, що він втратив віру в Бога на війні й тому так легко покинув її і своїх дітей.

Минали роки. Марія, як могла, виховувала своїх четверо дітей. Пізніше Андрій навіть цілий рік перебував на Тернопільщині, а потім вчився у технікумі в Тернополі, залишився в цьому місті і часто навідувався до своїх названих родичів.

Дві доньки повиходили заміж і також залишили Марію. Лишень наймолодший Роман, який спочатку багато хворів, залишився біля матері. Закінчивши школу механізаторів, він став трактористом у колгоспі.

— Напевно, я покину колгосп і поїду до міста. Там знайду собі роботу, бо я більше не можу всього цього терпіти.

Мати мовчала і зажурено дивилася на свого сина, а коли він виразив своє невдоволення колгоспом, вона тихим голосом промовила:

— Я тобі не стаю супроти твоєї волі, буду якось доживати сама тут, на селі.

— Прийде час, мамо, і я отримаю квартиру, тож і вас заберу до себе, — потішав Андрій свою матусю.

— Але чи я доживу до цього часу? На житло треба чекати принаймні п'ятнадцять років. Та на все Божа воля, — відповідала мати.

Коли про це дізналися у колгоспі, то ставлення керівників до Романа змінилося, почали його умовляти, щоби він нікуди не їхав і навіть дали йому новий колісний тракторець.

А через деякий час Марія, йдучи з поля з жінками, почула від них похвальні слова:

— У селі багато хлопців є хороших, але такого, як ваш Роман, нема. Що за хлопчина! Всіх слухає, всім допомагає, нікому не відмовляє, якщо попросити що-небудь привезти, завжди послухає. Як ви такого доброго виховали? Дай йому, Боже, здоров'я, а вам такої ж невістки.

Марія усміхалась, а в серці згадувала гіркоту дорікань свого чоловіка, який змушував убити його ще ненародженим. Та вона про це мовчала, і ніхто не знав, чому покинув Марію

її чоловік.

Через деякий час Роман оженився. Взяв за дружину дівчину з сусіднього села. Марія ніяк не могла натішитися своєю невісткою. На весілля приїхали гості з Тернопільщини — давні знайомі, а також Андрій зі своєю дружиною. Понавозили всіляких подарунків, так що Марія усюди говорила:

Боже, які добрі люди є у світі. Здається, чужі, а ми з вами, як найближча рідня. Колись мені допомагали під час голоду і зараз не забуваєте.

Після весілля всі роз'їхалися, а Марія раділа щастю свого сина. А одного разу вона навіть заявила своїй сусідці, котра запитала, як це так, що у них обходиться без сварки:

— У нас, як тільки якесь виникає горе чи непорозуміння, йдемо всі разом помолимося, щоби Господь Бог нам допоміг. І Бог нам допомагає, а особливо Пресвята Богородиця, яка ніколи нас не опускає.

Більш ніж двадцять років прожила Марія разом з сином, невісткою і внуками, а потім раптом захворіла.

Перед смертю, коли прийшов до неї Роман, вона сказала йому:

— Будь і надалі, мій сину, добрим до людей, то і тебе поважатимуть і шануватимуть, а я буду спокійна за вас. Якщо б твій батько колись повернувся додому, то не проганяй його, бо все-таки він тобі рідний... Хай Господь Бог благословить усіх вас, а я і там буду за вас молитися.

Через декілька днів Марія померла, висповідавшись перед тим і прийнявши святе Причастя та Оливопомазання.

Роман, як і до того, працював на тракторі і, де тільки можливо, безкорисно допомагав своїм односельчанам. Його всі любили і називали «Добрим» Романом.

Через деякий час повернувся Сергій. Ідучи селом, він розпитував про Марію, а коли увійшов до хати, вже знав усе про Романа. Про себе він нічого нікому не розповідав.

Роман прийняв його дуже радо. Він не розпитував того про минуле, хоч батько жалівся лише на своє здоров'я.

— Ви можете залишитися у нас на проживання, у нас є де жити, — запропонував батькові Роман.

— Ні, сину! Мені тут важко буде жити, я тут почуваюся чужим. Грошей у мене немає, щоби тобі допомогти, бо гроші пропали в ощадній касі, а я приніс щось більше. Візьми, сину, мої заслуги з фронту, тут, в коробочці, є мої ордени і медалі. З собою в могилу я їх не візьму, а передати їх немає кому.

Роман, подумавши, рішуче відповів батькові:

— Як це виглядатиме, коли я буду вихвалятися вашими орденами, які ви отримали за воєнні дії в Сталінські часи. Краще віддайте все це у музей або колекціонерам, а пам'ять про війну — це наші рани, які ми носимо на душі.

Така відповідь збентежила Сергія і він з докором відповів:

— Це ми вам врятували життя. На жаль, молодь тепер не хоче цього розуміти.

Роман, показуючи на портрет своєї матері, спокійно мовив:

— Моє життя врятувала мама, та не тільки врятувала, а ще й виховала мене. Я знаю, що ви мій батько, але висловитися цим словом сил не вистачає. Мама перед смертю мені заповідала, що якщо ви повернетеся додому, щоби я вам дав притулок у нашому домі і доглядав, як свого рідного... І я готовий це виконати, як говорять Божі заповіді. Все залежить від вас. Бог милосердний і вас любить, тільки потрібно відкрити Йому своє серце і примиритися з Ним.

Сергій мовчав, а через деякий час відповів:

— Є в мене дві дороги: або залишитися тут, або йти у притулок для старих.

— Для всіх є тільки одна дорога — це йти за Христом, щоби спасти свою душу. І ви, тату, повинні хоч в кінці свого життя стати на цю дорогу, — була тверда відповідь сина, — забудьте все, що було, покайтесь, бо наближається Царство Боже. Це єдина дорога.

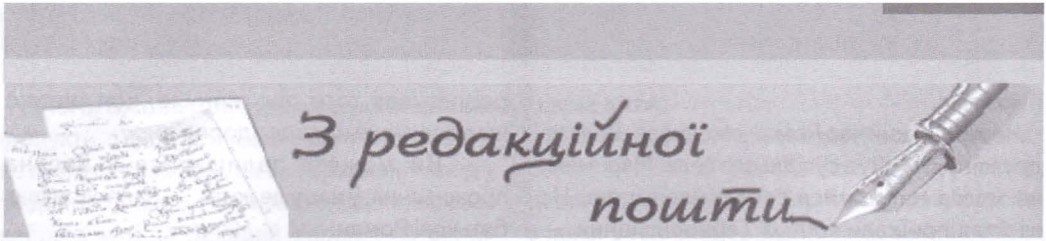

Складаю щиру подяку святому Юді-Тадею за успішну здачу державного іспиту в університеті та постійну опіку цього могутнього чудотворця.

Тетяна Кільницька

Висловлюю щиру подяку Господу Богу, Матері Божій, усім святим, зокрема Юді-Тадею за допомогу у навчанні, святому Антонію з Падуї, святому Шарбелю, святій Філомені.

Заохочую всіх молитися. Господь та Його святі вам допоможуть. Знаю це з власного досвіду.

Парафіянка церкви святої Софії, м. Львів

Слава Ісусу Христу!

Хочу зі своїм закликом звернутися до всіх читачів цього прекрасного журналу: «Моліться і просіть, і ви обов'язково одержите ласку, про яку просите.» Як сказав Христос: «Стукайте і вам відчинять». Хочу розповісти про великого святого апостола і чудотворця Юду-Тадея — це святий, який ніколи не покине вас у важку хвилину. У мене в житті був дуже важкий період, здавалося, що життя закінчилося, просто безвихідна ситуація, і ніхто нічим не може мені зарадити. Але я багато чула про великого помічника Юду-Тадея, який завжди допомагає і, у повному відчаї і безнадії, звернулася за допомогою до мого улюбленого святого. У мене була одна надія на щастя — це допомога мого любого святого Тадея. Протягом довгого часу, а це майже 4 роки розчарувань через одну подію безумовного страждання, втрачала будь-яку силу — як фізичну, так і духовну, але завжди пам'ятала про Юду-Тадея і молилася до нього щодня. Молилася дев'ятниці і просто дуже просила допомоги. І коли цей день настав, я відчула, як святий апостол зіслав на мене свою ласку, все в один момент стало настільки простим, що я й сама не могла повірити, так, ніби всіх таких важких проблем взагалі не було. Обставини склалися так, як я цього довго прагнула, хоч ще недавно це було просто нереальним.

Є багато дрібніших труднощів, коли я прошу святого апостола Юду-Тадея допомоги — і він завжди допомагає.

Любі мої, не втрачайте надії, вірте у силу й допомогу великого чудотворця, просіть його і моліться до нього. Це вам принесе мир у ваші душі і серця, а матеріальні проблеми легко вирішуватимуться. Звертайтеся, і він вас не покине, не залишить без уваги навіть будь-яку вашу дрібничку. Моліться і вірте!

О святий апостоле і чудотворче Юдо-Тадею, щиро дякую тобі. Амінь!

Також щиро дякую за одержані ласки святому Антонію, святій Феломені та святому отцю Піо. Багато разів я зверталася зі своїми молитвами до цих святих і мої просьби були вислухані. І ще моліться до Матінки Божої. Вона наша Матір і Заступниця на небі!

З повагою і любов'ю Ксенія

Складаю щиру подяку усім своїм святим заступникам. На щастя, у моєму житті не траплялося безвихідних ситуацій, та, як у кожної особи, часто виникають труднощі і проблеми. Я завжди відчуваю опіку Матері Божої і моїх святих покровителів. Прошу, моліться і надалі до Бога за наші дочасні людські потреби і про осягнення вічного миру в Небі.

Д., м. Львів

XIV МІЖНАРОДНА ПРОЩА ВЕРВИЦІ ЗА ЄДНІСТЬ ЦЕРКВИ

4-5 ЖОВТНЯ 2008 РОКУ БОЖОГО
МОНАСТИР БЛАГОВІЩЕННЯ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

СУБОТА, 4 ЖОВТНЯ

14:00 - Реєстрація учасників прощі
15:00 - Співана Вервиця, радісні таїнства
16:00 - Хресна дорога
18:00 - Співана Вервиця, світлі таїнства
19:30 - Велика вечірня
20:00 - Свята Літургія
22:00 - Молитва народів
23:00 - Співана Вервиця, страсні таїнства

НЕДІЛЯ, 5 ЖОВТНЯ

00:00 - Ватра. Розважання, сіви, духовні пісні.
В церкві нічні чування
07:00 - Утреня
09:30 - Співана Вервиця, славні таїнства
11:00 - Архиєрейська Свята Літургія
віднова посвяти Непорочному Серцю Марії

Монастир Благовіщення Пресвятої Богородиці
с. Бороняво, Хустський район, Закарпатська область

КРОСВОРД «НАЙ... НАЙ... НАЙБІЛЬШИЙ»

Підготувала Леся ШТИКАЛО

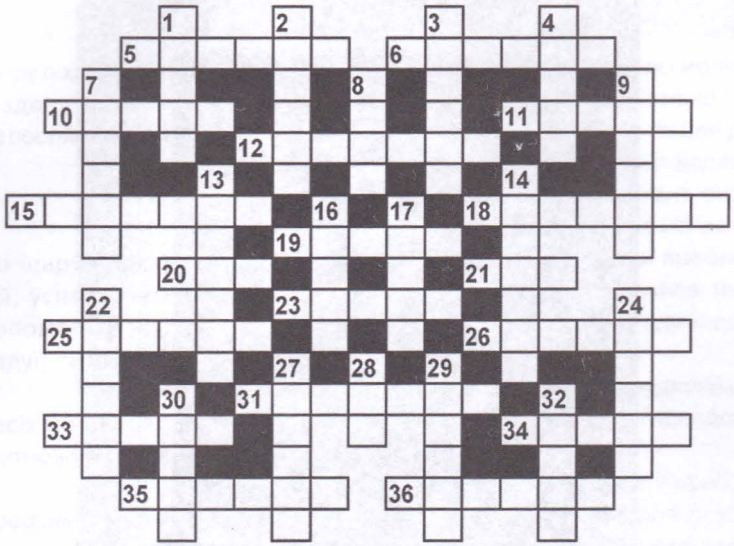

По горизонталі: 5. Найдавніший музичний інструмент. 6. Найбільша з найрозвиненішим господарством частина об'єднаного Королівства Великої Британії та Північної Ірландії. 10. Найбільший і найглибший океан Землі. 11. «Вам дана ... Божого Царства» (Святе Письмо). 12. Найменший на земній кулі птах, який відзначається яскравістю і красою оперення; живе в Америці. 15. Давньогрецький філософ, відомий своєю знаменитою теоремою. 18. Найвища гора в Європі (у перекладі «Біла гора»). 19. Найбільша християнська церква. 20. Ріка в Африці, найдовша на Землі. 21. На початку сотворив ... небо й землю. 23. Високий за звучанням чоловічий голос. 25. Нижній поверх звичайно театрального залу з місцями для глядачів. 26. Книга, яку перекладено найбільшою кількістю мов (1843 мови). 31. Найменша країна світу. 33. Сухий гарячий вітер у пустелях Азії та Африки. 34. У давньоримському цирку посипаний піском майданчик, де відбувалися спортивні змагання тощо. 35. Пустеля в Північній Африці, найбільша на Землі. 36. Яка приправа найдорожча?

По вертикалі: 1. Головний порт на півночі Африки, столиця країни. 2. Великої точності вимірний прилад, призначений для перевірки інших приладів. 3. Найстаріше державне видавництво художньої літератури, засноване 1919 року; сучасна назва з 1946 р. 4. Хоч не птах, а крила має, попід хмарами високо літає (загадка). 7. Яка тварина вище за інших задирає носа? 8. Назва станції в Антарктиді — найхолодніше місце на Землі. 9. Найвищий водоспад у світі (у Венесуелі). 13. Найбільший амфітеатр стародавнього світу. 14. Найвидатніша українська співачка — ... Крушельницька. 16. Великий річковий гризун, який дає цінне хутро. 17. Красива водяна багаторічна рослина; росте у водоймах Азії і Північної Австралії. 22. Велике незабудоване місце в місті чи селі, площа. 24. Один з головних центрів мистецтва, культури, музичне серце Європи, де знаходиться греко-католицька церква святої Варвари. 27. Шоста за віддаленістю від Сонця велика планета Сонячної системи. 28. Де розташовано найбільший сонячний годинник, який наказав побудувати імператор Август (близько 27 року до н.е.). 29. Єдине у світі озеро зі солоною і прісною водою. 30. Найбільша країна Африки. 32. Найбільший духовий клавішний музичний інструмент.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД «ПРОРОК ІСАЯ», ЗА ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ 2008 Р.:

По горизонталі: 4. Вавилон. 7. Золото. 8. Пророк. 11. Завіт. 12. Автор. 13. Орел. 14. Горе. 17. Ангел. 18. Місто. 21. Квітка. 22. Місяць. 23. Хлопець.

По вертикалі: 1. Щастя. 2. Мир. 3. Добро. 5. Розкіш. 6. Голова. 9. Праведник. 10. Пророцтво. 15. Дерево. 16. Кінець. 19. Скеля. 20. Місце.

НЕБЕСНА КАНЦЕЛЯРІЯ

Підготувала Наталія ЛЕХ

ДВІ СЛОВІ

Слава Ісусу Христу!

Ти знаєш, друже, я завжди вважала, що осінь — це найпрекрасніша пора року. Передовсім тому, що вона непередбачувана. З ранку обіллє тебе зливою, а по обіді обсушить ніжними променями. Вона багата. Не золотом і сріблом, хоч і вдягнена у золотисті шати. А Божими дарами, які Він дає через природу: червонобокими яблуками, спілими соковитими грушами, незрівняної краси сливами; прудкими і оманливими грибочками, за якими доводиться бігати лісом, а вони все ховаються і ховаються від твого пильного ока. Так, що згодом ти починаєш бачити їх скрізь і всюди.

Ти дивишся на все цю красу, і що бачиш? Природа оголюється перед тобою, показуючи свою чарівність і простоту. Вона віддає останній листок тобі під ноги, аби ти не намочив ніжок у калабані. Вона приносить тобі теплий смуток, присмак ностальгії, змушує тебе

■ *ХРИСТОС відпочиває разом з діточками*

■ *Осінь — золота пора*

шкодувати. Ти і сам не знаєш за чим, але направду шкодуєш. Приносить в пригорщах більше верічнього часу для роздумів, для творіння.

А що тобі хочеться найбільше? Подумай добре. Прислухайся до свого серця. Молитви! Ти справді хочеш спокою і молитви. Ніколи за собою такого не зауважував? Хіба можна встояти перед такими дивами... щедрими, справжніми? Бо починаєш цінувати і любити кожен листочок. І Того, Хто його створив. І байдуже чи падає дощ, чи світить сонечко. Тебе проймає любов до всього, що тобі дароване Богом. Ти неймовірно близько відчуваєш Його біля себе — Його любов, мир та спокій. І ти по-справжньому починаєш усвідомлювати благодать життя. А хіба ні?

ЗАПИТАННЯ

А якими дарами обдарував цієї осені тебе Ісус? Можливо, Він приніс тобі щось надзвичайне, що перебувало з тобою постійно, але ти цього не зауважував?

НЕ ВБИВАЙ

Ти, напевне, так як і я, думаєш, що ти цю Заповідь точно не порушуєш. Можливо, навіть вважаєш, що це єдина Заповідь, яку ти дотримаєш на всі сто процентів. Признаюсь, любий, що донедавна я думала так само і навіть не підозрювала, що це зовсім так. Її ми також порушуємо. Як? Зараз я з тобою поділюся інформацією з цього питання.

Дай, будь добрим, відповіді на кілька запитань. Не для мене, не для мами, тата, вчительки чи священика. Дай відповідь для себе.

Чи вживаєш ти алкоголь? Чи куриш? Чи марнуєш час перед телевізором, комп'ютером, іншими непотрібними речами? Чи читаєш книги, газети, журнали, які погано на тебе впливають?

Тепер можеш запитати мене: як все це стосується теми нашої розмови? Відповідаю: безпосередньо! Поганими звичками, захопленнями, розвагами ми також вбиваємо! Кого? Себе! Свої душу та тіло, які повинні бути храмом Святого Духа.

Чи під час сварки ображаєш ти когось?

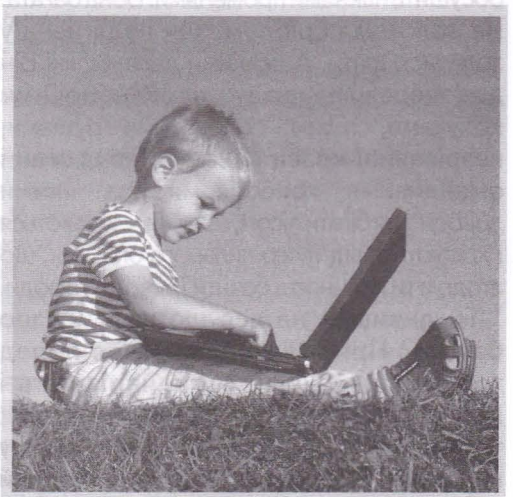

■ *марнуєш свій час перед компютером?*

■ ...чи перед телевізором?

Чи говориш неприємні слова ближньому?

Цим ти раниш душу і серце твоєму ближньому. Особливо любляче серце потерпає від неприємних слів. Адже слово має неймовірну силу, яка лікує. Але воно має також і зворотну дію — ранить, калічить кривдить — вбиває.

Щоби ти краще зрозумів, я розповім тобі, друже, один випадок із мого життя. Одного разу моя найближча подруга раптово захворіла. Її батьків не було вдома, а температура все піднімалася і піднімалася. На той час я ще була надто малою, щоби знати, що робити у таких випадках, і як їй допомогти. Мені нічого не залишалося, як просто сидіти біля неї, чекаючи на її батьків, і розповідати різні небилиці. Признаюся, в мене завжди була гарна фантазія, особливо на абсурдні речі, а також, як виявилося, непогане почуття гумору. Я розповідала такі вигадані історії з життя моєї сім'ї, що подруга від щирого серця сміялася і її температура почала спадати. Через деякий час вона почала говорити, як мені пощастило, бо в мене таке цікаве і смішне життя. Мені довелося признатися, що це — вигадка. Тепер ми сміємося з моєї фантазії та її наївності. Але факт залишається фактом: слово їй допомогло.

А пригадай тепер й інші приклади, коли слово ставить на підвіконня дев'ятиповерхівки.

Задумайся над тим, як часто ти ним легковажиш. А воно також є даром Божим. Бо ж Він дав тобі дар мови, бо ж Він промовляє до тебе. Тож не роби його засобом каліцтва та вбивства. Подумай краще над тим, як можна його використати для зцілення, для навернення, для каяття, для прослави, для висловлення любові.

Увага! Нагадуємо, що до березня 2009 року триває конкурс «Слово майбутнього». Ми очікуємо Ваших прозових та поетичних творів у друкованому вигляді з позначкою «На конкурс». Переможців нагородимо цінними та цікавими призами. Творчих Вам успіхів!

ЩО ЦЕ?

Цю загадку загадав моєму дідусеві отець Юрій Янтух, ЧСВВ

Мій дідусь її відгадав. Спробуйте і ви її відгадати, любі діти.

Те, що турок має ззаду,
Те також є у скрині,
Те китаєць із переду
Носить не від нині.
Козак теє аж два має —
Добре уважайте!
Пан про те нічо не знає,
Що це? Угадайте!

ДЯКУЮ...
(анекдот)

«Дзвіночок»

Учитель на годині рахунків до ученика: «Маєш тут п'ять сливок. Скільки тобі остане, як з'їси три?

Учень: Дякую, мені лікар заборонив їсти сливки.

ЗВІДКИ СУНИЧКА?

Марія БОНЧАКІВСЬКА
с. Довголука,
Стрийський р-н

Було це, діти, давно-давненько,
Коли Ісусик ще був маленький
Та босий бігав в полі стежками,
По пишних травах, поміж квітками.
І ось біжить Він між квіточками,
Квіти лоскочуть пелюсточками,
А Він їх пестить, ніжно голубить,
Бо так красу цю щиренько любить.
Та враз Ісусик забув про втіху,
Зігнувсь низенько й побачив квітку...
Була ця квітка мала-маленька
І чомусь була сумна-сумненька.
Була ця квітка не гордовита,
Не кольориста, не запашиста,
Скромно голівку бліду склонила
І сльози-роси в траву ронила.
— Чого ти плачеш, моя маленька,
Чом не радієш, чого сумненька?
Чи тобі в полі рости немило,
Яке це лихо тебе скосило?
— Плачу, сумую, дитинко мила,
Бо я, як бачиш, геть некрасива,
А горді квіти з мене глузують,
Запаху мого бджілки не чують,
Нектар солодкий не йдуть збирати
З сорому мушу в траві всихати.
Присів Ісусик низько-низенько
Й поцілував ніжно квітку маленьку:
— Щоб не була ти сумна, сестричко,
Віднині будеш зватись Суничка!
Затямте, діти, усі гарненько:
Чому суничка така смачненька,
Коли запахне літньої днинки?
Бо в ній цілунок Божої Дитинки!

ВЖЕ ЛУНАЄ ВІТРУ СВИСТ...

Микола МАТВІЇВ-МЕЛЬНИК
«Дзвіночок»

Вже лунає вітру свист
По ярах, по полі,
Та вже в'яне й жовкне лист
І паде поволі.
Всюди пусто по землі,
Хмари небо вкрили —
А у хмарах журавлі
Вже заголосили.
Відлітають в чужину
Сірими ключами...
Чути скаргу їх сумну
Ген, понад лісами:
«Кру! кру!.. Діти, йде зима,
почорніло поле,
Літа, діти, вже нема,
То ж біжіть до школи!
Та й учіться в школі там
Рідний край любити
І своїм мамам, татам
Правду говорити.
Ми хоч в цей понурий час
В чужину підемо —
Та ще вернем знов до вас,—
Сонце принесемо!»

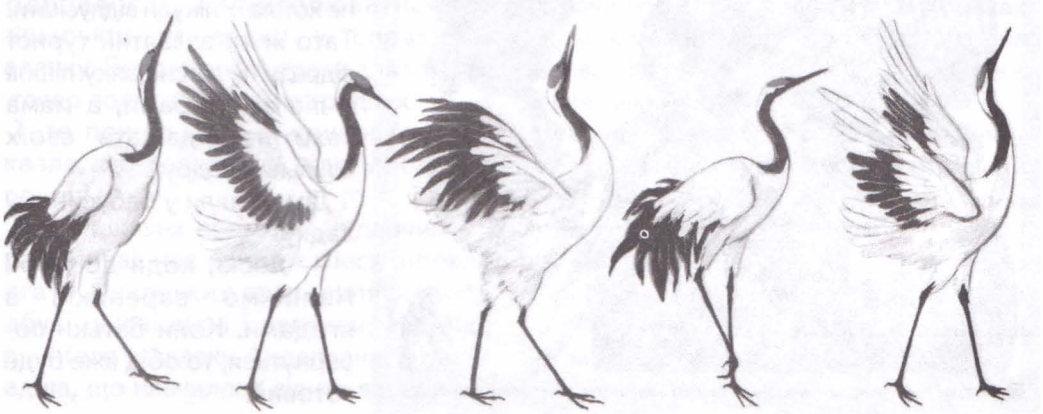

ПРИГОДИ НА КАНІКУЛАХ

Соломія КОРНИЧ

— Малята, радійте! Завтра їдемо у гості до бабусі, — сказав пан Ярослав до своїх дітей. Він звик їх усіх називати малятами, хоч найстаршій Лесі було вже шістнадцять років.

— Ура! — вигукнула п'ятирічна Настя і відразу запитала, — а песик там буде?

— Звичайно буде! І не лише песик, а й кролі, курчатка та інші звірятка. Ти ж знаєш, Настусю, що у бабусі господарство велике.

— Тату, можна, я візьму з собою книжки? — запитала Марічка, — адже першого вересня я йду у перший клас, тож треба готуватися.

— Яка ж ти у мене старанна учениця! — засміявся тато, — якщо хочеш, то бери, але небагато. Бабуся теж непогану бібліотеку має. Там і дитячі книжки знайдуться.

— Добре. Я візьму тільки казки Андерсена, — відповіла Марічка.

Додому повернулися мама та Леся. Вони купили на базарі речі, які згодяться для відпочинку. Для Лесі придбали новий рюкзак для подорожей в гори, Марічка та Настя отримали нові купальники.

Мама допомогла Насті спакувати валізку, а Марічка категорично відмовилася від допомоги. Вона тепер першокласниця, тож хоче усе робити самостійно.

Після вечірньої молитви усі швиденько полягали спати, бо ж виїжджати треба буде раненько.

Село, де мешкала бабуся, розташувалося серед мальовничих Карпатських гір у Сколівському районі. Тож усі заздалегідь раділи, скільки-то вони назбирають грибів та ягід, як подорожуватимуть у гори та купатимуться у річці Стрий.

■ *— Ура! — вигукнула п'ятирічна Настя і запитала, — а песик там буде?*

Бабуся дуже зраділа, що приїхали її улюблені внучки, і не хотіла їх нікуди відпускати. Тато ж як завзятий турист відразу після сніданку пішов у ліс за грибами, а мама захотіла відвідати своїх шкільних подруг.

Діти гуляли у бабусиному садку.

— Лесю, ходи до хати! Наліпимо вареників з ягодами. Коли батьки повернуться, то обід вже буде готовий.

— А нам можна допомагати? — запитали Марічка з Настею.

— О, скільки у мене помічниць знайшлося! — зраділа бабуся, — тільки одягніть фартушки, щоби не забруднитися.

Закипіла робота. Особливо старалася маленька Настя. Тіста було більше на її фартушку, руках, волоссі, навіть на носику, аніж у варениках. Бабуся аж руками сплеснула: «Настю, поглянь у дзеркало, на кого ти стала схожа. Зараз я нагрію води і ти вмієшся, бо батьки тебе не впізнають».

Вмившись, Настя побігла бавитися з песиком Бровком, а Марічка сіла читати казки. Бабуся дуже тішилася, що у неї росте така «вчена» внучка, однак сказала, що читати і у Львові можна, а гори є для того, щоб відпочивати і дихати свіжим повітрям.

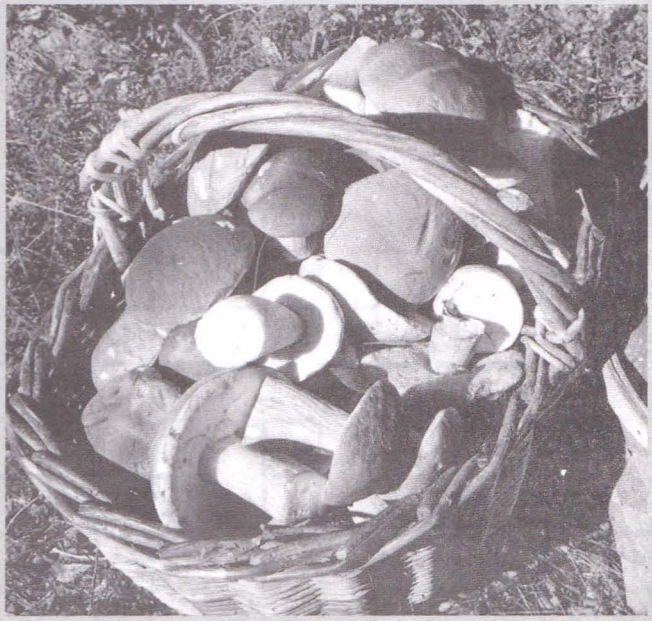

■ *тато приніс повний кошик грибів*

— А я у садочку читатиму, — відповіла Марічка, — там так гарно.

— Добре! Читай у садочку, мій майбутній професоре! — мусила здатися бабуся.

Леся оглядала господарство. Їй дуже подобалося перетворюватися з львівської панночки у справжню селянку. Вона нарвала трави для кролів, а тепер полола бур'ян на грядках.

Тато приніс повний кошик грибів і сказав, що завтра усі підуть збирати чорниці.

Так у цікавих пригодах, відпочинку і праці минав час канікул. Леся зібрала багато лікарських трав, записала від бабусі цікаві пісні і легенди, Марічка прочитала усі казки Андерсена, а Настя раділа, що навчилася ліпити вареники і вже знає, як виглядає білий гриб.

Напередодні від'їзду усі поїхали в Урич, щоби подивитися на скелі, де колись була фортеця Тустань.

Наступного дня бабуся відпровадила своїх гостей. Вона просила їх приїжджати частіше, обіцяла, що на Різдво обов'язково підуть колядувати. Її хвилювання виявилися безпідставними, бо в усіх залишилися чудові враження від відпочинку. А наступного літа буде так цікаво знову побувати на горі Парашка, на Маківці, Ключі, в Уричі та у Розгірчі, де є давня кам'яна церква.

Марічка везла додому великий букет вересу, щоби подарувати його першій учительці. Сьогодні ввечері вона приготує своє шкільне приладдя, ще раз приміряє елегантну шкільну форму, бо у понеділок їй іти у перший клас, де вона навчатиметься на «відмінно», щоби служити Господу і ближнім.

КРОСВОРД «ШКІЛЬНИЙ»

Підготувала Соломія КОРНИЧ

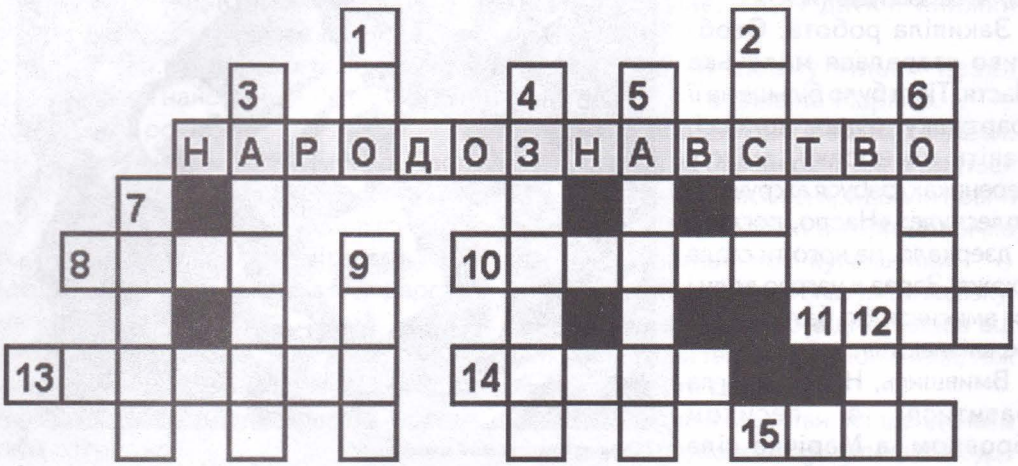

По горизонталі: 8. Дворянський титул у Англії, який передається у спадщину. 10. Письмовий знак, що позначає звук або сполучення звуків мови. 11. Київ — місто, Говерла — гора, Чорне — море, а Дністер — ... . 13. Геометрична фігура, теорему стосовно якої жартома називають «Піфагоровими штанами». 14. Морський ссавець із цінним хутром. Живе у північній частині Тихого океану. 15. Нею сіно косять, а ще її дівчата на голові носять.

По вертикалі: 1. Орган зору. 2. Притока Дніпра. 3. Український народний музичний інструмент. 4. Він сповіщає про початок уроку, а в кінці уроку про омріяну перерву. 5. Те саме, що й континент. 6. Український народний танець. 7. Поема І. Котляревського «Енеїда» розпочинається словами: «Еней був парубок моторний і хлопець хоть куди...». 9. Вірш Лесі Українки «...краснє минуло». 12. Математичний знак, яким позначаємо невідому величину.

Відповіді на кросворд за квітень 2008 р.:

По горизонталі: 2. Хрін. 4. Воля. 6. Страсний. 7. Церква. 8. Писанка. 10. Сіяч. 12. Квітень.

По вертикалі: 1. Чин. 2. Хрест. 3. Єлей. 4. Вінок. 5. Процесія. 8. Паска. 9. Кошик.

Відповіді на кросворд «КАЗКОВИЙ» за липень-серпень 2008 р.:

По горизонталі: 3. Микита. 7. Немцова. 9. Екзюпері. 11. Кресало. 12. Глібов.

По вертикалі: 1. Нарнія. 2. Грімм. 4. Кіплінг. 5. Діккенс. 6. Попелюшка. 8. Астрід. 10. Вовчок.

■ НОВІ КНИЖКИ ВИДАВНИЦТВА "МІСІОНЕР" ■

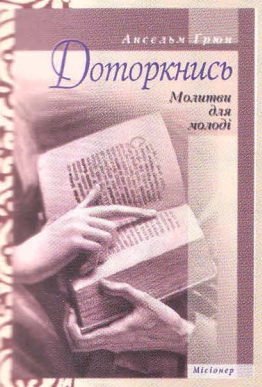

Ансельм Ґрюн
Доторкнись. Молитви для молоді
– Львів: Місіонер, 2007. – 60 с.

Ритм сучасного життя часто не дає зупинитися або подумати про найважливіше. Проте Господь є з нами тут і тепер – треба лише піднести очі. У книжці відомого німецького богослова о. Ансельма Ґрюна, читач знайде короткі молитви на щодень, які допоможуть молодій людині знайти шлях до себе.

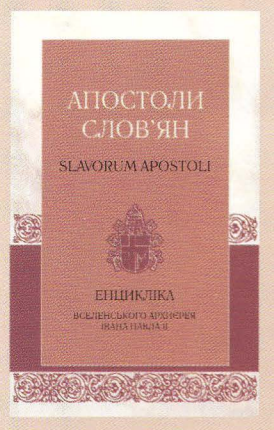

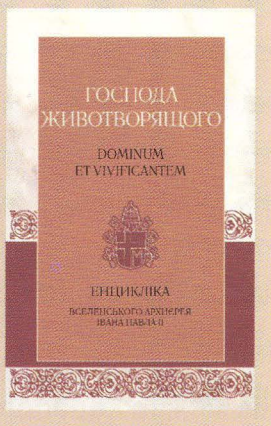

ЕНЦИКЛІКИ ІВАНА ПАВЛА II

Апостоли слов'ян. – Львів: Місіонер, 2008 – 44 с.
Бог багатий милосердям. – Львів: Місіонер, 2008 – 64 с.
Господа животворящого. – Львів: Місіонер, 2008 – 104 с.
Відкупитель людини. – Львів: Місіонер, 2008 – 80 с.
Мати Відкупителя. – Львів: Місіонер, 2008 – 88 с.
З праці своєї. – Львів: Місіонер, 2008 – 80 с.

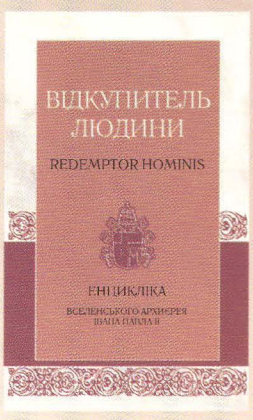

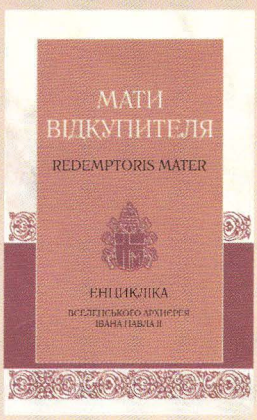

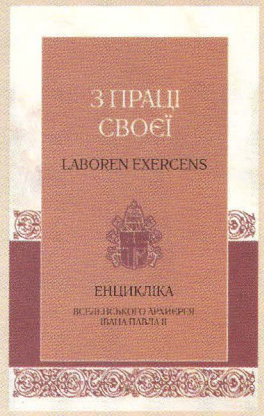

З питань придбання літератури звертатися за адресою:
вул. Б. Хмельницького, 40, м. Львів 79019
тел.: 8 (032) 272-90-80, тел. моб.: 8 (095) 260-21-57
shop@missioner.com.ua

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

У КОЖНУ РОДИНУ!

Передплачуйте християнський часопис **"МІСІОНАР"**
на **2009** рік
і ви знайдете духовного приятеля, який допоможе зрости у своїй вірі,
збільшить у серці любов до Бога і ближніх та розрадить у хвилині смутку;
Передплатний індекс - **23959**
Часопис можна передплатити у будь-якому відділені "Укрпошти".
Запрошуємо до співпраці священиків,
провідників мирянських релігійних організацій і товариств, мирян.

фото :: дизайн студія
DEZHAVU
:: фото :: відео :: дизайн :: поліграфія ::

:: фото ::студійне
виїзне
сімейна фотосесія
випускні альбоми
персональне портфоліо

вулиця: Енергетична, 7/14
телефон: (032) 245-02-59
мобільний: (050) 132-41-66
e-mail: dezhavu@ukr.net